

UCHWAŁA Nr 69 /2012

RADY MINISTRÓW

z dnia 27 marca 2012 r.

w sprawie przedłożenia Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych,
sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r., do ratyfikacji

Na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z 2002 r. Nr 216, poz. 1824, z 2010 r. Nr 213, poz. 1395 oraz z 2011 r. Nr 117, poz. 676) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

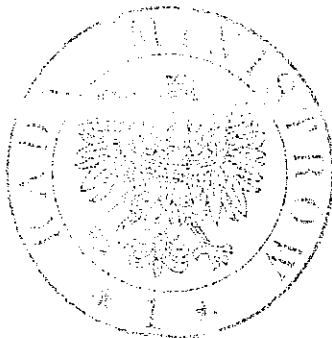
§ 1. 1. Przedkłada się Konwencję o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzoną w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r., do ratyfikacji, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

2. Konwencja, o której mowa w ust. 1, stanowi załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie Konwencji, o której mowa w § 1 ust. 1, powierza się Ministrowi Pracy i Polityki Społecznej.

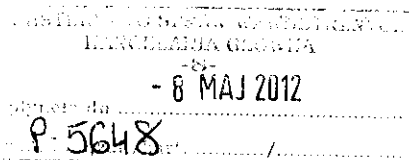
§ 3. Upoważnia się Ministra Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministra Spraw Zagranicznych do reprezentowania Rządu w toku prac parlamentarnych nad projektem ustawy, o której mowa w § 1 ust. 1.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PREZES RADY MINISTRÓW

Donald Tusk

KONWENCJA O PRAWACH OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

Preambuła

Państwa Strony niniejszej konwencji,

- (a) przywołując zasady proklamowane w Karcie Narodów Zjednoczonych, które uznają przyrodzoną godność i wartość oraz równe i niezbywalne prawa wszystkich członków rodziny ludzkiej za podstawę wolności, sprawiedliwości i pokoju na świecie,
- (b) uznając, że Narody Zjednoczone, w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka oraz w Międzynarodowych Paktach Praw Człowieka, ogłosiły i uzgodniły, że każdy ma prawo do korzystania ze wszystkich praw i wolności ustanowionych w tych dokumentach, bez jakiegokolwiek rozróżnienia,
- (c) potwierdzając powszechność, niepodzielność, współzależność i powiązanie ze sobą wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności oraz potrzebę zagwarantowania osobom niepełnosprawnym pełnego z nich korzystania, bez dyskryminacji,
- (d) przywołując Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karnia, Konwencję o prawach dziecka oraz Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,
- (e) uznając, że niepełnosprawność jest pojęciem ewoluującym i że niepełnosprawność wynika z interakcji między osobami z dysfunkcjami a barierami wynikającymi z postaw ludzkich i środowiskowymi, które utrudniają tym osobom pełny i skuteczny udział w życiu społeczeństwa, na zasadzie równości z innymi osobami,
- (f) uznając znaczenie zasad i wytycznych zawartych w Światowym programie działań na rzecz osób niepełnosprawnych i w Standardowych zasadach wyrównywania szans osób niepełnosprawnych oraz ich wpływ na popieranie, formułowanie i ocenę polityki, planów, programów i działań na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym zmierzających do dalszego wyrównywania szans osób niepełnosprawnych,
- (g) podkreślając znaczenie włączania kwestii niepełnosprawności do odpowiednich strategii zrównoważonego rozwoju, jako ich integralnej części,
- (h) uznając także, że dyskryminacja kogokolwiek ze względu na niepełnosprawność jest pogwałceniem przyrodzonej godności i wartości osoby ludzkiej,
- (i) uznając również różnorodność osób niepełnosprawnych,
- (j) uznając potrzebę popierania i ochrony praw człowieka wszystkich osób niepełnosprawnych, w tym osób wymagających bardziej intensywnego wsparcia,
- (k) zaniepokojone, że pomimo istnienia różnych rozwiązań i przedsięwzięć, osoby niepełnosprawne w dalszym ciągu napotykały na bariery w udziale w życiu społecznym jako równoprawni członkowie społeczeństwa oraz doświadczają naruszenia praw człowieka we wszystkich częściach świata,
- (l) uznając znaczenie współpracy międzynarodowej na rzecz poprawy warunków życia osób niepełnosprawnych w każdym kraju, szczególnie w krajach rozwijających się,
- (m) uznając cenny wkład, obecny i potencjalny, osób niepełnosprawnych w ogólny dobrobyt i różnorodność społeczeństw, w których żyją oraz uznając, że popieranie pełnego korzystania przez osoby niepełnosprawne z praw człowieka i podstawowych wolności, a także pełnego udziału osób niepełnosprawnych wzmocni ich poczucie przynależności i przyczyni się do rozwoju zasobów ludzkich oraz postępu społecznego i gospodarczego oraz wykorzenienia ubóstwa,

(n) uznając znaczenie dla osób niepełnosprawnych ich indywidualnej samodzielności i niezależności, w tym wolności dokonywania wyborów,

(o) zważywszy, że osoby niepełnosprawne powinny mieć możliwość aktywnego udziału w procesie podejmowania decyzji w zakresie polityki i programów, w tym dotyczących ich bezpośrednio,

(p) zaniepokojone trudnościami, jakie napotykają osoby niepełnosprawne, które są narażone na wielorakie lub wzmocnione formy dyskryminacji ze względu na przynależność rasową, kolor skóry lub pieć, język, religię, poglądy polityczne lub inne, pochodzenie narodowe, etniczne, autochtoniczne lub społeczne, sytuację majątkową, urodzenie, wiek czy inne okoliczności,

(q) uznając, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są często narażone, zarówno w środowisku rodzinnym, jak i poza nim, na większe ryzyko przemocy, naruszania nietykalności osobistej lub znieważania, opuszczenia lub zaniedbywania, znęcania się lub wykorzystywania,

(r) uznając, że niepełnosprawne dzieci powinny w pełni korzystać ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, na zasadzie równości z innymi dziećmi oraz przywołując zobowiązania w tym zakresie przyjęte przez Państwa Strony Konwencji o prawach dziecka,

(s) podkreślając potrzebę uwzględniania perspektywy płci we wszystkich wysiłkach na rzecz popierania pełnego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności przez osoby niepełnosprawne,

(t) zwracając uwagę na fakt, że większość osób niepełnosprawnych żyje w warunkach ubóstwa i uznając, w związku z tym, pilną potrzebę zajęcia się problemem negatywnego wpływu ubóstwa na osoby niepełnosprawne,

(u) mając na uwadze fakt, że w celu zapewnienia pełnej ochrony osób niepełnosprawnych, w szczególności podczas konfliktów zbrojnych i obcej okupacji, konieczne jest stworzenie warunków pokoju i bezpieczeństwa, w oparciu o pełne poszanowanie celów i zasad zawartych w Karcie Narodów Zjednoczonych oraz przestrzeganie odpowiednich dokumentów dotyczących praw człowieka,

(v) uznając znaczenie dostępności środowiska fizycznego, społecznego, gospodarczego i kulturalnego, dostępu do opieki zdrowotnej i edukacji oraz do informacji i środków komunikacji celem umożliwienia osobom niepełnosprawnym pełnego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności,

(w) biorąc pod uwagę, że jednostka, mająca obowiązki w stosunku do innych osób i w stosunku do społeczeństwa do którego należy, jest zobowiązana dążyć do popierania i przestrzegania praw uznanych w Międzynarodowej Karcie Praw Człowieka,

(x) wyrażając przekonanie, że rodzina jest naturalną i podstawową komórką społeczeństwa i jest uprawniona do ochrony przez społeczeństwo i państwo, a osoby niepełnosprawne i członkowie ich rodzin powinni otrzymywać niezbędną ochronę i pomoc umożliwiającą rodzinom przyczynianie się do pełnego i równego korzystania z praw przez osoby niepełnosprawne,

(y) wyrażając przekonanie, że powszechna i całościowa konwencja międzynarodowa, mająca na celu popieranie oraz ochronę praw i godności osób niepełnosprawnych, istotnie przyczyni się do zaradzenia głęboko niekorzystnej sytuacji społecznej osób niepełnosprawnych i będzie promować ich aktywność w sferze obywatelskiej, politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturalnej, na zasadach równych szans, zarówno w krajach rozwijających się, jak i rozwiniętych.

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej konwencji jest popieranie i zapewnienie pełnego i równego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności przez wszystkie osoby niepełnosprawne oraz popieranie poszanowania ich przyrodzonej godności.

Do osób niepełnosprawnych zalicza się te osoby, które mają długotrwale naruszoną sprawność fizyczną, umysłową, intelektualną lub w zakresie zmysłów co może, w oddziaływaniu z różnymi barierami, utrudniać im pełny i skuteczny udział w życiu społecznym, na zasadzie równości z innymi osobami.

Artykuł 2

Definicje

W rozumieniu niniejszej konwencji:

„Komunikacja” obejmuje języki, wyświetlanie tekstu, alfabet Braille'a, komunikację przez dotyk, dużą czcionkę, dostępne multimedia, jak i sposoby, środki i formy komunikowania się na piśmie, przy pomocy słuchu, języka uproszczonego, lektora oraz formy rozszerzone (augmentatywne) i alternatywne, w tym dostępną technologię informacyjno-komunikacyjną.

„Język” obejmuje język mówiony i język migowy oraz inne formy przekazu niewerbalnego.

„Dyskryminacja ze względu na niepełnosprawność” oznacza jakiegokolwiek różnicowanie, wykluczanie lub ograniczanie ze względu na niepełnosprawność, którego celem lub skutkiem jest naruszenie lub zniweczenie uznania, korzystania z lub wykonywania wszelkich praw człowieka i podstawowych wolności w dziedzinie polityki, gospodarki, społecznej, kulturalnej, obywatelskiej lub w jakiegokolwiek innej, na zasadzie równości z innymi osobami. Obejmuje to wszelkie przejawy dyskryminacji, w tym odmowę racjonalnego usprawnienia.

„Racjonalne usprawnienie” oznacza konieczne i odpowiednie zmiany i dostosowania, nie nakładające nieproporcjonalnego lub nadmiernego obciążenia, jeśli jest to potrzebne w konkretnym przypadku, w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym możliwości korzystania z wszelkich praw człowieka i podstawowych wolności oraz ich wykonywania na zasadzie równości z innymi osobami.

„Uniwersalne projektowanie” oznacza projektowanie produktów, środowiska, programów i usług w taki sposób, by były użyteczne dla wszystkich, w możliwie największym stopniu, bez potrzeby adaptacji lub specjalistycznego projektowania. „Uniwersalne projektowanie” nie wyklucza pomocy technicznych dla szczególnych grup osób niepełnosprawnych, jeżeli jest to potrzebne.

Artykuł 3

Zasady ogólne

Niniejsza konwencja opiera się na następujących zasadach:

- (a) poszanowanie przyrodzonej godności, autonomii osoby, w tym swobody dokonywania wyborów, a także poszanowanie niezależności osoby,
- (b) niedyskryminacja,
- (c) pełny i skuteczny udział w społeczeństwie i integracja społeczna,
- (d) poszanowanie odmienności i akceptacja osób niepełnosprawnych, będących częścią ludzkiej różnorodności oraz ludzkości,
- (e) równość szans,
- (f) dostępność,
- (g) równość mężczyzn i kobiet,
- (h) poszanowanie rozwijających się zdolności niepełnosprawnych dzieci oraz poszanowanie prawa dzieci niepełnosprawnych do zachowania tożsamości.

Artykuł 4 Obowiązki ogólne

1. Państwa Strony zobowiązują się do zapewnienia i popierania pełnej realizacji wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności wszystkich osób niepełnosprawnych, bez jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność. W tym celu Państwa Strony zobowiązują się do:
 - (a) przyjęcia wszelkich odpowiednich środków ustawodawczych, administracyjnych i innych w celu wdrożenia praw uznanych w niniejszej konwencji,
 - (b) podjęcia wszelkich odpowiednich środków, w tym ustawodawczych, w celu zmiany lub uchylecia obowiązujących ustaw, przepisów wykonawczych, zwyczajów i praktyk, które dyskryminują osoby niepełnosprawne,
 - (c) uwzględniania wymogu ochrony i popierania praw człowieka w odniesieniu do osób niepełnosprawnych w każdej polityce i każdym programie działania,
 - (d) powstrzymywania się od angażowania się w jakiegokolwiek działania lub praktyki, które są niezgodne z niniejszą konwencją i zapewnienia, że władze i instytucje publiczne będą działały zgodnie z niniejszą konwencją,
 - (e) podejmowania wszelkich odpowiednich działań w celu wyeliminowania dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność przez jakąkolwiek osobę, organizację lub prywatne przedsiębiorstwo,
 - (f) podejmowania lub popierania badań i wytwarzania oraz zapewnienia dostępności i korzystania z towarów, usług, wyposażenia i urządzeń uniwersalnie zaprojektowanych, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 niniejszej konwencji, i które powinny wymagać możliwie jak najmniejszych dostosowań i ponoszenia jak najmniejszych kosztów w celu zaspokojenia szczególnych potrzeb osób niepełnosprawnych, a także zobowiązują się do popierania zasady uniwersalnego projektowania przy tworzeniu norm i wytycznych,
 - (g) podejmowania lub popierania badań i tworzenia i wspierania dostępnosci i wykorzystywania nowych technologii, w tym technologii informacyjno-komunikacyjnych, przedmiotów wspierających poruszanie się, urządzeń i wspomagających technologii, odpowiednich dla osób niepełnosprawnych, traktując priorytetowo technologie dostępne po przystępnych cenach,
 - (h) zapewniania osobom niepełnosprawnym dostępnej informacji o przedmiotach wspierających poruszanie się, urządzeniach i wspomagających technologiach, w tym nowych technologiach, a także o innych formach pomocy, usług i ulatwień,
 - (i) popierania szkoleń specjalistów i personelu pracującego z osobami niepełnosprawnymi, w zakresie praw uznanych w niniejszej konwencji, tak aby lepiej świadczone były pomoc i usługi gwarantowane na mocy tych praw.
2. W odniesieniu do praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, każde z Państw Stron zobowiązuje się podjąć kroki, wykorzystując maksymalnie dostępne mu środki i, gdy to potrzebne, w ramach współpracy międzynarodowej, w celu stopniowego osiągnięcia pełnej realizacji praw, bez uszczerbku dla tych zobowiązań zawartych w niniejszej konwencji które, zgodnie z prawem międzynarodowym, mają skutek natychmiastowy.
3. Przy tworzeniu i wdrażaniu ustawodawstwa i polityki celem wprowadzenia w życie niniejszej konwencji, a także w toku podejmowania decyzji w zakresie spraw związanych z osobami niepełnosprawnymi, Państwa Strony będą ściśle konsultować się z osobami niepełnosprawnymi, a także angażować te osoby, w tym niepełnosprawne dzieci, w te procesy, za pośrednictwem reprezentujących je organizacji.
4. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie narusza jakichkolwiek rozwiązań, które bardziej sprzyjają realizacji praw osób niepełnosprawnych, a które przewiduje ustawodawstwo Państwa Strony lub prawo międzynarodowe obowiązujące to Państwo. Żadne z praw człowieka

i podstawowych wolności uznanych lub istniejących w którymkolwiek z Państw Stron niniejszej konwencji na podstawie ustaw, konwencji, przepisów wykonawczych lub zwyczaju nie może być ograniczone lub uchylone pod pretekstem, że niniejsza konwencja nie uznaje takich praw lub wolności, lub uznaje je w węższym zakresie.

5. Postanowienia niniejszej konwencji rozciągają się na wszystkie części państw federalnych, bez jakichkolwiek ograniczeń lub wyjątków.

Artykuł 5

Równość i niedyskryminacja

1. Państwa Strony uznają, że wszyscy ludzie są równi wobec prawa i są uprawnieni, bez jakiegokolwiek dyskryminacji, do jednakowej ochrony prawnej i jednakowych korzyści wynikających z prawa.

2. Państwa Strony zakazą jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i zagwarantują osobom niepełnosprawnym jednakową dla wszystkich i skuteczną ochronę przed dyskryminacją z jakichkolwiek względów.

3. W celu popierania równości i likwidacji dyskryminacji, Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie kroki celem zapewnienia racjonalnych usprawnień.

4. Za dyskryminację w rozumieniu niniejszej konwencji nie będą uważane szczególne środki, które są niezbędne celem przyspieszenia osiągnięcia lub zagwarantowania faktycznej równości osób niepełnosprawnych.

Artykuł 6

Niepełnosprawne kobiety

1. Państwa Strony uznają, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są narażone na wieloaspektową dyskryminację i, w związku z tym, podejmą środki w celu zapewnienia pełnego i równego korzystania przez nie ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności.

2. Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie środki, aby zapewnić pełen rozwój, awans i wzmocnienie pozycji kobiet, w celu zagwarantowania im możliwości wykonywania i korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności ustanowionych w niniejszej konwencji.

Artykuł 7

Niepełnosprawne dzieci

1. Państwa Strony podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia pełnego korzystania przez niepełnosprawne dzieci ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, na zasadzie równości z innymi dziećmi.

2. We wszystkich działaniach dotyczących dzieci niepełnosprawnych należy przede wszystkim kierować się najlepszym interesem dziecka.

3. Państwa Strony zapewnią niepełnosprawnym dzieciom prawo swobodnego wyrażania poglądów we wszystkich sprawach ich dotyczących, przyjmując je z należyłą uwagą, odpowiednio do wieku i dojrzałości dzieci, na zasadzie równości z innymi dziećmi oraz zapewnią dzieciom pomoc w wykonywaniu tego prawa, odpowiednio do ich niepełnosprawności i wieku.

Artykuł 8

Podnoszenie świadomości

1. Państwa Strony zobowiązują się podjąć natychmiastowe, skuteczne i odpowiednie działania w celu:

(a) podniesienia świadomości społeczeństwa, w tym na poziomie rodziny, w sprawach dotyczących osób niepełnosprawnych, a także działania na rzecz wzmocnienia poszanowania praw i godności osób niepełnosprawnych.

(b) zwalczania stereotypów, uprzedzeń i szkodliwych praktyk wobec osób niepełnosprawnych, w tym związanych z płcią i wiekiem, we wszystkich dziedzinach życia,

(c) promowania wiedzy o zdolnościach i wkładzie osób niepełnosprawnych.

2. Do działań podejmowanych w tym celu należy:

(a) inicjowanie i prowadzenie skutecznych kampanii nastawionych na podnoszenie poziomu świadomości społecznej, aby:

(i) rozwijać wrażliwość na prawa osób niepełnosprawnych,

(ii) popierać pozytywne postrzeganie i większą świadomość społeczną dotyczącą osób niepełnosprawnych,

(iii) popierać uznawanie umiejętności, zasług i zdolności osób niepełnosprawnych oraz ich wkładu w miejscu pracy i na rynku pracy,

(b) rozwijanie, na wszystkich szczeblach systemu edukacji, z uwzględnieniem wszystkich dzieci od najwcześniejszych lat, postawy poszanowania praw osób niepełnosprawnych,

(c) zachęcanie wszystkich środków masowego przekazu do przedstawiania wizerunku osób niepełnosprawnych w sposób zgodny z celem niniejszej konwencji,

(d) popieranie programów podnoszenia świadomości w sprawach dotyczących osób niepełnosprawnych i praw osób niepełnosprawnych.

Artykuł 9

Dostępność

1. Aby umożliwić osobom niepełnosprawnym samodzielne funkcjonowanie i pełny udział we wszystkich sferach życia, Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym, na zasadzie równości z innymi osobami, dostępu do środowiska fizycznego, środków transportu, informacji i komunikacji, w tym technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, a także do innych urządzeń i usług, powszechnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych, zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich. Środki te, obejmujące rozpoznanie i eliminację przeszkód i barier w zakresie dostępności, stosują się między innymi do:

(a) budynków, dróg, transportu oraz innych urządzeń wewnętrznych i zewnętrznych, w tym szkół, mieszkań, instytucji zapewniających opiekę medyczną i miejsc pracy,

(b) informacji, komunikacji i innych usług, w tym usług elektronicznych i służb ratowniczych.

2. Państwa Strony podejmą również odpowiednie środki w celu:

(a) opracowywania, ogłaszania i monitorowania wdrażania minimalnych standardów i wytycznych w sprawie dostępności urządzeń i usług ogólnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych,

(b) zapewnienia, że instytucje prywatne, które oferują urządzenia i usługi ogólnie dostępne lub powszechnie zapewniane, będą brały pod uwagę wszystkie aspekty ich dostępności dla osób niepełnosprawnych,

(c) zapewnienia szkolenia wszystkim zainteresowanym na temat dostępności dla osób niepełnosprawnych,

(d) zapewnienia w ogólnodostępnych budynkach i innych obiektach oznakowania w alfabecie Braille'a oraz w formach łatwych do czytania i zrozumienia,

(e) zapewnienia różnych form pomocy i pośrednictwa ze strony innych osób lub zwierząt, w tym przewodników, lektorów i profesjonalnych tłumaczy języka migowego, w celu ułatwienia dostępu do ogólnodostępnych budynków i innych obiektów,

(f) popierania innych odpowiednich form pomocy i wsparcia osób niepełnosprawnych, aby zapewnić im dostęp do informacji,

(g) popierania dostępu osób niepełnosprawnych do nowych technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, w tym do Internetu,

(h) popierania, od wstępnego etapu, projektowania, rozwoju, produkcji i dystrybucji dostępnych technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, tak aby technologie te i systemy były dostępne po najniższych kosztach.

Artykuł 10

Prawo do życia

Państwa Strony potwierdzają, że każda istota ludzka ma przyrodzone prawo do życia i podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym skutecznego korzystania z tego prawa, na zasadzie równości z innymi osobami.

Artykuł 11

Sytuacje zagrożenia i sytuacje wymagające pomocy humanitarnej

Państwa Strony podejmą, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami wynikającymi z prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa humanitarnego oraz międzynarodowego prawa praw człowieka, wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ochrony i bezpieczeństwa osób niepełnosprawnych w sytuacjach zagrożenia, w tym w trakcie konfliktu zbrojnego, w sytuacjach wymagających pomocy humanitarnej i w przypadku klęsk żywiołowych.

Artykuł 12

Równość wobec prawa

1. Państwa Strony potwierdzają, że osoby niepełnosprawne mają prawo do uznania ich za podmioty prawa.
2. Państwa Strony uznają, że osoby niepełnosprawne mają zdolność prawną, na zasadzie równości z innymi osobami, we wszystkich aspektach życia.
3. Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do wsparcia, którego mogą potrzebować przy korzystaniu ze zdolności prawnej.
4. Państwa Strony zagwarantują, że wszelkie środki związane z korzystaniem ze zdolności prawnej obejmować będą odpowiednie i skuteczne zabezpieczenia w celu zapobiegania nadużyciom, zgodnie z międzynarodowym prawem praw człowieka. Zabezpieczenia zapewnią, że środki związane z korzystaniem ze zdolności prawnej będą respektowały prawa, wolę i preferencje osoby, będą wolne od konfliktu interesów i bezprawnych nacisków, będą proporcjonalne i dostosowane do sytuacji danej osoby, będą stosowane przez możliwie najkrótszy czas i będą podlegały stałemu przeglądowi przez właściwe, niezależne i bezstronne władze lub organ sądowy. Zabezpieczenia powinny być proporcjonalne do stopnia, w jakim takie środki wpływają na prawa i interesy danej osoby.
5. Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie i efektywne środki, z uwzględnieniem postanowień niniejszego artykułu, celem zagwarantowania równego prawa osób niepełnosprawnych do posiadania i dziedziczenia własności, kontroli własnych spraw finansowych oraz do jednakowego dostępu do pożyczek bankowych, hipotecznych i innych form kredytów oraz zapewnią, że osoby niepełnosprawne nie będą samowolnie pozbawiane własności.

Artykuł 13

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Państwa Strony zapewnią osobom niepełnosprawnym, na zasadzie równości z innymi osobami, skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości, w tym poprzez wprowadzenie

dostosowań proceduralnych i dostosowań odpowiednich do ich wieku, w celu ułatwienia efektywnego udziału, bezpośrednio lub pośrednio, zwłaszcza jako świadków, we wszelkich postępowaniach prawnych, w tym na etapie śledztwa i innych form postępowania przygotowawczego.

2. Aby wesprzeć gwarancje skutecznego dostępu osób niepełnosprawnych do wymiaru sprawiedliwości, na zasadzie równości z innymi osobami, Państwa Strony będą popierać odpowiednie szkolenia osób pracujących w wymiarze sprawiedliwości, w tym w policji i więziennictwie.

Artykuł 14

Wolność i bezpieczeństwo osobiste

1. Państwa Strony zapewnią, że osoby niepełnosprawne, na zasadzie równości z innymi osobami:

(a) będą korzystały z prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego,

(b) nie będą pozbawiane wolności bezprawnie lub samowolnie, a także, że każde pozbawienie wolności będzie zgodne z prawem oraz że niepełnosprawność w żadnym przypadku nie będzie uzasadniać pozbawienia wolności.

2. Państwa Strony zapewnią osobom niepełnosprawnym, które zostaną pozbawione wolności w wyniku jakiegokolwiek postępowania, prawo, na zasadzie równości z innymi osobami, do gwarancji zgodnych z międzynarodowym prawem praw człowieka i traktowanie zgodne z celami i zasadami niniejszej konwencji, włączając w to zapewnienie racjonalnych usprawnień.

Artykuł 15

Wolność od tortur lub okrutnego, nieludzkiego albo poniżającego traktowania lub karania

1. Nikt nie będzie poddany torturom lub okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu, lub karaniu. W szczególności, nikt nie będzie poddany, bez swobodnie wyrażonej zgody, eksperymentom medycznym lub naukowym.

2. Państwa Strony podejmą skuteczne środki ustawodawcze, administracyjne, sądowe i inne w celu zapobiegania, na zasadzie równości z innymi osobami, poddawaniu osób niepełnosprawnych torturom lub okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu, lub karaniu.

Artykuł 16

Wolność od wykorzystywania, przemocy i nadużyć

1. Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie środki ustawodawcze, administracyjne, społeczne, w dziedzinie edukacji i inne w celu ochrony osób niepełnosprawnych, zarówno w domu, jak i poza nim, przed wszelkimi formami wykorzystywania, przemocy i nadużyć, w tym związanych z płcią.

2. Państwa Strony podejmą również wszelkie odpowiednie środki w celu zapobiegania wszelkim formom wykorzystywania, przemocy i nadużyć, poprzez zapewnienie osobom niepełnosprawnym, ich rodzinom oraz opiekunom, między innymi, właściwych form pomocy i wsparcia odpowiednich ze względu na płeć i wiek, w tym poprzez zapewnienie informacji i edukacji na temat unikania, rozpoznawania i zgłaszania przypadków wykorzystywania, przemocy i nadużyć. Państwa Strony zapewnią, że formy pomocy i wsparcia będą dostosowane do wieku, płci i niepełnosprawności.

3. Aby zapobiegać wszelkim formom wykorzystywania, przemocy i nadużyć, Państwa Strony zapewnią, że wszelkie ułatwienia i programy mające służyć osobom niepełnosprawnym będą efektywnie monitorowane przez niezależne władze.

4. Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu wspierania powrotu do zdrowia fizycznego i psychicznego oraz w zakresie zdolności poznawczych, a także wspierania rehabilitacji i społecznej reintegracji osób niepełnosprawnych, które stały się ofiarami jakiegokolwiek formy wykorzystywania, przemocy i nadużyć, w tym poprzez zapewnienie pomocy i wsparcia. Proces powrotu do zdrowia i reintegracja powinny następować w środowisku sprzyjającym zdrowiu, dobrobytowi, szacunkowi dla samego siebie, godności i samodzielności oraz powinny uwzględniać potrzeby wynikające z płci i wieku.

5. Państwa Strony ustanowią skuteczne ustawodawstwo i politykę, w tym ustawodawstwo i politykę na rzecz kobiet i dzieci, w celu zapewnienia, że przypadki wykorzystywania, przemocy i nadużyć wobec osób niepełnosprawnych będą identyfikowane, badane i, gdy to właściwe, ścigane.

Artykuł 17

Ochrona integralności osobistej

Każda osoba niepełnosprawna ma prawo do poszanowania jej integralności fizycznej i psychicznej, na zasadzie równości z innymi osobami.

Artykuł 18

Swoboda przemieszczania się i obywatelstwo

1. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do swobody przemieszczania się, swobody wyboru miejsca zamieszkania i do obywatelstwa, na zasadzie równości z innymi osobami, między innymi poprzez zapewnienie, że osoby niepełnosprawne:

(a) będą miały prawo uzyskać i zmienić obywatelstwo i nie będą pozbawiane obywatelstwa arbitralnie lub ze względu na niepełnosprawność,

(b) nie będą pozbawiane, ze względu na niepełnosprawność, możliwości do uzyskania, posiadania i korzystania z dokumentu poświadczającego obywatelstwo lub innego dokumentu tożsamości, ani zdolności do korzystania z odpowiednich procedur, takich jak procedury imigracyjne, które mogą być konieczne celem ułatwienia korzystania z prawa do swobody przemieszczania się,

(c) będą mogły swobodnie opuścić jakikolwiek kraj, włączając w to własny,

(d) nie będą pozbawiane, arbitralnie lub ze względu na niepełnosprawność, prawa wjazdu do własnego kraju.

2. Niepełnosprawne dzieci będą rejestrowane niezwłocznie po urodzeniu i od urodzenia mają prawo do nazwiska, prawo do nabycia obywatelstwa oraz, w miarę możliwości, mają prawo znać rodziców i podlegać ich opiece.

Artykuł 19

Prowadzenie życia samodzielnie i przy włączeniu w społeczeństwo

Państwa Strony niniejszej konwencji uznają równe prawo wszystkich osób niepełnosprawnych do życia w społeczeństwie, wraz z prawem dokonywania takich samych wyborów, na równi z innymi osobami, oraz podejmą efektywne i odpowiednie środki w celu ułatwienia pełnego korzystania przez osoby niepełnosprawne z tego prawa oraz ich pełnej integracji i pełnego udziału w życiu społeczeństwa, w tym poprzez zapewnienie, że:

(a) osoby niepełnosprawne będą miały możliwość wyboru miejsca zamieszkania i podjęcia decyzji co do tego, gdzie i z kim będą mieszkać, na zasadzie równości z innymi osobami, a także, że nie będą zobowiązane do mieszkania w szczególnych warunkach,

(b) osoby niepełnosprawne będą miały dostęp do szerokiego zakresu usług świadczonych w domu, w miejscu zamieszkania i innych usług wsparcia świadczonych w ramach społeczności lokalnej, w tym do pomocy osobistej niezbędnej do życia w społeczności i integracji społecznej, która także pozwoli na zapobieganie izolacji i segregacji społecznej,

(c) świadczone w społeczności lokalnej usługi i urządzenia dla ogółu ludności będą dostępne dla osób niepełnosprawnych, na zasadzie równości z innymi osobami oraz będą odpowiadać ich potrzebom.

Artykuł 20

Mobilność

Państwa Strony podejmą skuteczne środki celem umożliwienia osobom niepełnosprawnym mobilności osobistej i możliwie największej samodzielności w tym zakresie, między innymi poprzez:

(a) ułatwianie mobilności osób niepełnosprawnych, w sposób i w czasie przez nie wybrany i po przystępnej cenie,

(b) ułatwianie osobom niepełnosprawnym dostępu do wysokiej jakości przedmiotów wspierających poruszanie się, urządzeń i technologii wspomagających oraz do pomocy i pośrednictwa ze strony innych osób lub zwierząt, w tym poprzez ich udostępnianie po przystępnej cenie,

(c) zapewnianie osobom niepełnosprawnym i wyspecjalizowanemu personelowi pracującemu z osobami niepełnosprawnymi szkolenia w zakresie umiejętności poruszania się,

(d) zachęcanie jednostek wytwarzających przedmioty wspierające poruszanie się, urządzenia i technologie wspomagające, do uwzględniania wszystkich aspektów mobilności osób niepełnosprawnych.

Artykuł 21

Wolność wypowiedzania się i wyrażania opinii oraz dostęp do informacji

Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie środki, aby osoby niepełnosprawne mogły korzystać z prawa do wolności wypowiedzania się i wyrażania opinii, w tym wolności poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania informacji i poglądów, na zasadzie równości z innymi osobami i poprzez wszelkie formy komunikacji, według ich wyboru, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 niniejszej konwencji, między innymi poprzez:

(a) dostarczanie osobom niepełnosprawnym informacji przeznaczonych dla ogółu społeczeństwa, w dostępnych dla nich formach i technologiach, odpowiednio do różnych rodzajów niepełnosprawności, na czas i bez dodatkowych kosztów,

(b) akceptowanie i ułatwianie korzystania przez osoby niepełnosprawne w sprawach urzędowych z języków migowych, alfabetu Braille'a, komunikacji rozszerzonej (augmentatywnej) i alternatywnej oraz wszelkich innych dostępnych środków, sposobów i form komunikowania się przez osoby niepełnosprawne, według ich wyboru,

(c) nakłanianie instytucji prywatnych, które świadczą usługi dla ogółu społeczeństwa, w tym przez Internet, do dostarczania informacji i usług w formie dostępnej i użytecznej dla osób niepełnosprawnych,

(d) zachęcanie środków masowego przekazu, w tym dostawców informacji przez Internet, do zapewnienia, by ich usługi były dostępne dla osób niepełnosprawnych,

(e) uznanie i popieranie korzystania z języków migowych.

Artykuł 22

Poszanowanie prywatności

1. Żadna osoba niepełnosprawna, bez względu na miejsce zamieszkania lub warunki życiowe, nie może być narażona na arbitralną lub bezprawną ingerencję w życie prywatne, sprawy rodzinne, dom lub korespondencję, czy innego typu komunikację międzyludzką, ani też na bezprawne naruszanie jej czci i reputacji. Osoby niepełnosprawne mają prawo do ochrony prawnej przed tego rodzaju ingerencjami.

2. Państwa Strony będą chronić poufność informacji osobistych, o zdrowiu i rehabilitacji osób niepełnosprawnych, na zasadzie równości z innymi osobami.

Artykuł 23

Poszanowanie domu i rodziny

1. Państwa Strony podejmą efektywne i odpowiednie środki w celu likwidacji dyskryminacji osób niepełnosprawnych we wszystkich sprawach dotyczących małżeństwa, rodziny, rodzicielstwa i związków, na zasadzie równości z innymi osobami, w taki sposób, aby zapewnić:

(a) uznanie prawa wszystkich osób niepełnosprawnych, które są w odpowiednim do zawarcia małżeństwa wieku, do zawarcia małżeństwa i do założenia rodziny, na podstawie swobodnie wyrażonej i pełnej zgody przyszłych małżonków,

(b) uznanie prawa osób niepełnosprawnych do podejmowania swobodnych i odpowiedzialnych decyzji o liczbie i czasie urodzenia dzieci oraz do dostępu do dostosowanych do wieku edukacji i informacji dotyczących prokreacji i planowania rodziny, a także do środków niezbędnych do korzystania z tych praw,

(c) zachowanie zdolności rozrodczych przez osoby niepełnosprawne, w tym przez dzieci, na zasadzie równości z innymi osobami.

2. Państwa Strony zagwarantują prawa i obowiązki osób niepełnosprawnych w zakresie opieki nad dziećmi, kurateli, powiernictwa, adopcji lub podobnych instytucji, jeśli takie instytucje przewiduje ustawodawstwo krajowe; we wszystkich przypadkach nadrzędne będzie dobro dziecka. Państwa Strony zapewnią osobom niepełnosprawnym odpowiednią pomoc w wykonywaniu obowiązków związanych z wychowywaniem dzieci.

3. Państwa Strony zapewnią dzieciom niepełnosprawnym jednakowe prawa do życia w rodzinie. Mając na uwadze realizację tych praw i w celu zapobiegania ukrywaniu, porzuceniu, zaniedbywaniu i segregacji dzieci niepełnosprawnych, Państwa Strony dostarczać będą odpowiednio wcześniej i wszechstronne informacje, oferować pomoc i usługi dzieciom niepełnosprawnym i ich rodzinom.

4. Państwa Strony zapewnią, że dziecko nie będzie odłączane od rodziców bez ich zgody, z wyjątkiem sytuacji, kiedy właściwe władze, podlegające kontroli sądowej, postanowią, zgodnie z obowiązującym prawem i procedurami, że takie odłączenie jest konieczne ze względu na najlepszy interes dziecka. W żadnym przypadku nie można odłączać dziecka od rodziców z powodu jego niepełnosprawności lub niepełnosprawności jednego lub obojga rodziców.

5. W przypadku, gdy najbliższa rodzina nie jest w stanie sprawować opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, Państwa Strony podejmą wszelkie wysiłki, aby zapewnić alternatywną opiekę przez dalszą rodzinę, a jeżeli okaże się to niemożliwe, w ramach społeczności w warunkach rodzinnych.

Artykuł 24

Edukacja

1. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do edukacji. W celu realizacji tego prawa bez dyskryminacji i na zasadach równych szans, Państwa Strony zapewnią włączający system kształcenia umożliwiający integrację na wszystkich poziomach edukacji i w kształceniu ustawicznym, zmierzające do:

(a) pełnego rozwoju potencjału oraz poczucia godności i własnej wartości, a także wzmocnienia poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności i różnorodności ludzkiej,

(b) rozwijania przez osoby niepełnosprawne ich osobowości, talentów i kreatywności, a także zdolności umysłowych i fizycznych, przy pełnym wykorzystaniu ich możliwości,

(c) umożliwienia osobom niepełnosprawnym efektywnego udziału w wolnym społeczeństwie.

2. Realizując to prawo, Państwa Strony zapewnią, że:
- (a) osoby niepełnosprawne nie będą wykluczane z powszechnego systemu edukacji ze względu na niepełnosprawność, a także, że dzieci niepełnosprawne nie będą wykluczane, ze względu na niepełnosprawność, z bezpłatnej i obowiązkowej nauki w szkole podstawowej lub z nauczania na poziomie średnim,
 - (b) osoby niepełnosprawne będą korzystać z włączającego, bezpłatnego nauczania obowiązkowego wysokiej jakości, na poziomie podstawowym i średnim, na zasadzie równości z innymi osobami, w społecznościach, w których żyją,
 - (c) wprowadzane będą racjonalne usprawnienia, zgodnie z indywidualnymi potrzebami,
 - (d) osoby niepełnosprawne będą uzyskiwać niezbędne wsparcie, w ramach powszechnego systemu edukacji, celem ułatwienia ich skutecznej edukacji,
 - (e) stosowane będą skuteczne środki zindywidualizowanego wsparcia w środowisku, które maksymalizuje rozwój edukacyjny i społeczny, zgodnie z celem pełnego włączenia.
3. Państwa Strony umożliwią osobom niepełnosprawnym zdobycie umiejętności życiowych i społecznych, aby ułatwić im pełny i równy udział w edukacji i w życiu społeczności. W tym celu Państwa Strony będą podejmować odpowiednie środki, w tym:
- (a) ułatwianie nauki alfabetu Braille'a, alternatywnego pisma, wspomagających (augmentatywnych) i alternatywnych sposobów, środków i form komunikacji i orientacji oraz umiejętności poruszania się, a także ułatwianie wsparcia rówieśników i doradztwa,
 - (b) ułatwianie nauki języka migowego i popieranie tożsamości językowej społeczności osób głuchych,
 - (c) zapewnienie, że edukacja osób, w szczególności dzieci, które są niewidome, głuche lub głuchoniewidome będzie prowadzona w najodpowiedniejszych językach i przy pomocy sposobów i środków komunikacji najodpowiedniejszych dla jednostki, a także w środowisku, które maksymalizuje rozwój edukacyjny i społeczny.
4. Aby wesprzeć realizację tego prawa, Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu zatrudniania nauczycieli, w tym nauczycieli niepełnosprawnych, którzy mają kwalifikacje w zakresie używania języka migowego i/lub alfabetu Braille'a, oraz w celu szkolenia specjalistów i personelu pracujących na wszystkich szczeblach edukacji. Takie szkolenie będzie obejmować wiedzę na temat problemów niepełnosprawności i korzystanie ze wspomagających (augmentatywnych) i alternatywnych sposobów, środków i form komunikacji, technik i materiałów edukacyjnych, w celu wspierania osób niepełnosprawnych.
5. Państwa Strony zapewnią, że osoby niepełnosprawne będą miały dostęp do powszechnego szkolnictwa wyższego, szkolenia zawodowego, kształcenia dorosłych i możliwości uczenia się przez całe życie, bez dyskryminacji i na zasadzie równości z innymi osobami. W tym celu Państwa Strony zagwarantują, że zapewnione będą racjonalne usprawnienia dla osób niepełnosprawnych.

Artykuł 25 **Zdrowie**

Państwa Strony uznają, że osoby niepełnosprawne mają prawo do osiągnięcia najwyższego możliwego poziomu stanu zdrowia, bez dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność. Państwa Strony podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do usług opieki zdrowotnej biorących pod uwagę szczególnie wymogi związane z pcią, w tym rehabilitacji zdrowotnej. W szczególności, Państwa Strony:

- (a) zapewnią osobom niepełnosprawnym taki sam jak w przypadku innych osób zakres, jakość i standard bezpłatnej lub zapewnianej po przystępnych cenach usług opieki

zdrowotnej i programów zdrowotnych, w tym w zakresie zdrowia seksualnego i prokreacyjnego oraz adresowanych do całej populacji programów w zakresie zdrowia publicznego,

(b) zapewnią te usługi zdrowotne, które są potrzebne osobom niepełnosprawnym, szczególnie ze względu na ich niepełnosprawność, w tym wczesne rozpoznawanie i leczenie, jeżeli jest potrzebne, a także usługi mające na celu ograniczenie i zapobieganie dalszej niepełnosprawności, w tym dzieci i osób starszych,

(c) zapewnią świadczenie usług opieki zdrowotnej możliwie blisko społeczności, w których żyją osoby niepełnosprawne, w tym na obszarach wiejskich,

(d) zobowiążą osoby wykonujące zawody medyczne do zapewniania osobom niepełnosprawnym, na podstawie swobodnie przez nie wyrażonej i świadomej zgody, opieki takiej samej jakości jak innym osobom poprzez, między innymi, podnoszenie świadomości w zakresie praw człowieka, godności, niezależności i potrzeb osób niepełnosprawnych przy wykorzystaniu szkoleń i poprzez rozpowszechnianie norm etycznych w publicznej i prywatnej opiece zdrowotnej,

(e) zakazą dyskryminacji osób niepełnosprawnych w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego, a także ubezpieczenia na życie, jeśli takie ubezpieczenie jest dozwolone przez ustawodawstwo krajowe, zaś ubezpieczenia będą zapewniane w sposób sprawiedliwy i rozsądny,

(f) będą zapobiegać przypadkom odmowy udzielenia, ze względu na niepełnosprawność, opieki zdrowotnej lub usług zdrowotnych, albo pożywienia i płynów.

Artykuł 26

Rehabilitacja

1. Państwa Strony podejmą skuteczne i odpowiednie środki, uwzględniając wsparcie wzajemnie udzielane sobie przez osoby niepełnosprawne oraz wsparcie udzielane przez inne osoby, w celu umożliwienia osobom niepełnosprawnym uzyskania i utrzymania możliwie największej niezależności, pełnych zdolności fizycznych, intelektualnych, społecznych i zawodowych oraz pełnej integracji i udziału we wszystkich aspektach życia społeczeństwa. W tym celu Państwa Strony zorganizują, wzmocnią i rozwiną usługi i programy w zakresie wszechstronnej rehabilitacji, w szczególności w obszarze zdrowia, zatrudnienia, edukacji i usług socjalnych, w taki sposób, aby usługi i programy:

(a) były dostępne od możliwie najwcześniejszego etapu i były oparte na multidyscyplinarnej ocenie indywidualnych potrzeb i potencjału,

(b) wspierały udział i integrację w społeczeństwie oraz włączenie we wszystkie aspekty życia społeczeństwa, były dobrowolne i dostępne dla osób niepełnosprawnych możliwie blisko społeczności, w których żyją, w tym na obszarach wiejskich,

2. Państwa Strony będą popierać rozwój szkolenia wstępnego i ustawicznego specjalistów i personelu pracujących w usługach rehabilitacji.

3. Państwa Strony będą promować dostępność, znajomość i korzystanie w procesie rehabilitacji z urządzeń i technologii wspomagających, zaprojektowanych dla osób niepełnosprawnych.

Artykuł 27

Praca i zatrudnienie

1. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do pracy, na zasadzie równości z innymi osobami; obejmuje to prawo do możliwości zarabiania na życie poprzez pracę swobodnie wybraną lub przyjętą na rynku pracy oraz w otwartym, integracyjnym i dostępnym dla osób niepełnosprawnych środowisku pracy. Państwa Strony będą chronić i popierać realizację prawa do pracy, również tych osób, które staną się niepełnosprawne w okresie zatrudnienia, poprzez podjęcie odpowiednich kroków, w tym na drodze ustawodawczej, między innymi w celu:

(a) zakazania dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność w odniesieniu do wszelkich kwestii dotyczących wszystkich form zatrudnienia, w tym warunków rekrutacji, przyjmowania do pracy i zatrudnienia, kontynuacji zatrudnienia, awansu zawodowego oraz bezpiecznych i higienicznych warunków pracy,

(b) ochrony praw osób niepełnosprawnych, na zasadzie równości z innymi osobami, do sprawiedliwych i korzystnych warunków pracy, w tym do równych szans i jednakowego wynagrodzenia za pracę jednakowej wartości, bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, włączając w to ochronę przed molestowaniem i zadośćuczynienie za doznane krzywdy,

(c) zapewnienia, by osoby niepełnosprawne korzystały z praw pracowniczych i z prawa do organizowania się w związki zawodowe, na zasadzie równości z innymi osobami,

(d) umożliwienia osobom niepełnosprawnym skutecznego dostępu do ogólnych programów poradnictwa specjalistycznego i zawodowego, usług pośrednictwa pracy oraz szkolenia zawodowego i kształcenia ustawicznego,

(e) popierania możliwości zatrudnienia i rozwoju zawodowego osób niepełnosprawnych na rynku pracy oraz pomocy w znalezieniu, uzyskaniu i utrzymaniu zatrudnienia oraz powrocie do zatrudnienia,

(f) popierania możliwości samozatrudnienia, przedsiębiorczości, tworzenia spółdzielni i zakładania własnych przedsiębiorstw,

(g) zatrudniania osób niepełnosprawnych w sektorze publicznym,

(h) popierania zatrudniania osób niepełnosprawnych w sektorze prywatnym, poprzez odpowiednią politykę i środki, które mogą obejmować programy działań pozytywnych, zachęty i inne działania,

(i) zapewnienia wprowadzania racjonalnych usprawnień dla osób niepełnosprawnych w miejscu pracy,

(j) popierania zdobywania przez osoby niepełnosprawne doświadczenia zawodowego na otwartym rynku pracy,

(k) popierania programów rehabilitacji zawodowej, utrzymania pracy i powrotu do pracy, adresowanych do osób niepełnosprawnych.

2. Państwa Strony zagwarantują, że osoby niepełnosprawne nie będą utrzymywane w stanie niewolnictwa lub poddaństwa i będą chronione, na zasadzie równości z innymi osobami, przed pracą przymusową lub obowiązkową.

Artykuł 28

Odpowiednie warunki życia i ochrona socjalna

1. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do odpowiednich warunków życia ich samych i ich rodzin, włączając w to odpowiednie wyżywienie, odzież i mieszkanie oraz prawo do stałego polepszania warunków życia, i podejmą odpowiednie kroki w celu zagwarantowania i popierania realizacji tych praw bez dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność.

2. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do ochrony socjalnej i do korzystania z tego prawa bez dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność oraz podejmą odpowiednie kroki w celu zagwarantowania i popierania realizacji tego prawa, włączając środki w celu:

(a) zapewnienia osobom niepełnosprawnym jednakowego dostępu do usług w zakresie dostarczania czystej wody oraz do odpowiednich usług, urządzeń i innego rodzaju pomocy w zaspokajaniu potrzeb związanych z niepełnosprawnością, po przystępnych cenach,

(b) zapewnienia osobom niepełnosprawnym, w szczególności niepełnosprawnym kobietom i dziewczętom oraz niepełnosprawnym osobom w starszym wieku, dostępu do ochrony socjalnej i programów ograniczania ubóstwa,

(c) zapewnienia osobom niepełnosprawnym i ich rodzinom, żyjącym w ubóstwie, dostępu do pomocy państwa w pokrywaniu wydatków związanych z niepełnosprawnością, w tym wydatków na odpowiednie szkolenia, poradnictwo, pomoc finansową i tymczasową opiekę dającą wytchnienie stałym opiekunom,

(d) zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do programów mieszkań komunalnych,

(e) zapewnienia osobom niepełnosprawnym jednakowego dostępu do ubezpieczenia i świadczeń emerytalnych.

Artykuł 29

Udział w życiu politycznym i publicznym

Państwa Strony zagwarantują osobom niepełnosprawnym prawa polityczne i możliwość korzystania z nich, na zasadzie równości z innymi osobami oraz zobowiązują się do:

(a) zapewnienia, że osoby niepełnosprawne będą mogły efektywnie i w pełni uczestniczyć w życiu politycznym i publicznym, na zasadzie równości z innymi osobami, bezpośrednio lub za pośrednictwem swobodnie wybranych przedstawicieli, włączając w to prawo i możliwość korzystania z czynnego i biernego prawa wyborczego, między innymi poprzez:

(i) zapewnienie, że tryb głosowania oraz stosowane w związku z nim urządzenia i materiały będą odpowiednie, dostępne i łatwe do zrozumienia i użycia,

(ii) ochronę praw osób niepełnosprawnych do tajnego głosowania w wyborach i referendach publicznych bez zastraszania, a także do kandydowania w wyborach, efektywnego sprawowania urzędu i pełnienia wszelkich funkcji publicznych na wszystkich szczeblach rządu, ułatwianie korzystania ze wspomagających i nowych technologii tam, gdzie to właściwe,

(iii) gwarancje swobody wyrażania woli przez osoby niepełnosprawne występujące jako wyborcy i, w tym celu, tam gdzie to konieczne, zezwalanie osobom niepełnosprawnym, na ich życzenie, na korzystanie z pomocy w głosowaniu ze strony wybranej przez nie osoby;

(b) aktywnego promowania środowiska, w którym osoby niepełnosprawne będą mogły efektywnie i w pełni uczestniczyć w kierowaniu sprawami publicznymi, bez dyskryminacji i na zasadzie równości z innymi osobami, oraz zachęcania ich do udziału w sprawach publicznych, w tym do:

(i) udziału w organizacjach pozarządowych i stowarzyszeniach uczestniczących w życiu publicznym i politycznym kraju, a także w działalności partii politycznych i zarządzania nimi,

(ii) tworzenia organizacji osób niepełnosprawnych w celu reprezentowania osób niepełnosprawnych na szczeblu międzynarodowym, krajowym, regionalnym i lokalnym oraz przystępowania do takich organizacji.

Artykuł 30

Udział w życiu kulturalnym, rekreacji, wypoczynku i sporcie

1. Państwa Strony uznają prawo osób niepełnosprawnych do udziału, na zasadzie równości z innymi osobami, w życiu kulturalnym i podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że osoby niepełnosprawne:

(a) będą miały dostęp do materiałów w dziedzinie kultury w dostępnych dla nich formach,

(b) będą miały dostęp do programów telewizyjnych, filmów, teatru i innego rodzaju działalności kulturalnej, w dostępnych dla nich formach,

(c) będą miały dostęp do miejsc działalności kulturalnej lub usług z nią związanych, takich jak teatry, muzea, kina, biblioteki i usługi turystyczne oraz, w miarę możliwości, będą miały dostęp do zabytków i miejsc ważnych dla kultury narodowej.

2. Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia, że osoby niepełnosprawne będą miały możliwości rozwoju i wykorzystywania potencjału twórczego, artystycznego i intelektualnego, nie tylko dla własnej korzyści, ale także dla wzbogacenia społeczeństwa.

3. Państwa Strony podejmą odpowiednie środki, zgodne z prawem międzynarodowym, w celu zapewnienia, że przepisy chroniące prawa autorskie nie będą stanowiły nieuzasadnionej lub dyskryminacyjnej bariery dla osób niepełnosprawnych w dostępie do materiałów w dziedzinie kultury.

4. Osoby niepełnosprawne będą uprawnione, na zasadzie równości z innymi osobami, do uznania ich szczególnej tożsamości kulturowej i językowej, w tym języków migowych i kultury osób niesłyszących, a także do uzyskania wsparcia w tym zakresie.

5. W celu umożliwienia osobom niepełnosprawnym udziału, na zasadzie równości z innymi osobami, w działalności rekreacyjnej, wypoczynkowej i sportowej, Państwa Strony podejmą odpowiednie środki w celu:

(a) zachęcania osób niepełnosprawnych do udziału, w możliwie najszerszym zakresie, w powszechnej działalności sportowej na wszystkich poziomach i popierania tego udziału,

(b) zapewnienia osobom niepełnosprawnym możliwości organizacji i rozwoju działalności sportowej i rekreacyjnej uwzględniającej niepełnosprawność oraz możliwości udziału w takiej działalności i, w tym celu, zachęcania do zapewniania, na zasadzie równości z innymi osobami, odpowiedniego instruktazu, szkolenia i zasobów,

(c) zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do miejsc uprawiania sportu, rekreacji i turystyki,

(d) zapewnienia dzieciom niepełnosprawnym dostępu, na zasadzie równości z innymi dziećmi, do udziału w zabawie, rekreacji i wypoczynku oraz działalności sportowej, włączając taką działalność w ramy systemu szkolnego,

e) zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do usług świadczonych przez organizatorów działalności w zakresie rekreacji, turystyki, wypoczynku i sportu.

Artykuł 31

Statystyka i zbieranie danych

1. Państwa Strony zobowiązują się zbierać odpowiednie informacje, w tym dane statystyczne i wyniki badań, które umożliwią im kształtowanie i realizowanie polityki służącej wykonywaniu niniejszej konwencji. Proces zbierania i przechowywania tych informacji powinien być:

(a) zgodny z prawnie określonymi gwarancjami, w tym z ustawodawstwem w zakresie ochrony danych, w celu zagwarantowania poufności i poszanowania prywatności osób niepełnosprawnych,

(b) zgodny z normami zaakceptowanymi na szczeblu międzynarodowym w zakresie ochrony praw człowieka i podstawowych wolności oraz z zasadami etycznymi w zakresie zbierania danych statystycznych i korzystania z nich.

2. Informacje zbierane zgodnie z niniejszym artykułem będą odpowiednio segregowane i będą służyły pomocą w ocenie realizacji przez Państwa Strony zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji oraz w rozpoznawaniu i likwidowaniu barier, które napotykają osoby niepełnosprawne przy korzystaniu z ich praw.

3. Państwa Strony przyjmą na siebie odpowiedzialność za rozpowszechnianie danych statystycznych oraz zapewnią ich dostępność dla osób niepełnosprawnych i innych osób.

Artykuł 32 **Współpraca międzynarodowa**

1. Państwa Strony uznają znaczenie, jakie współpraca międzynarodowa i jej popieranie mają dla wspierania krajowych wysiłków na rzecz realizacji celów niniejszej konwencji oraz podejmą odpowiednie i efektywne środki w tym celu, razem z innymi Państwami oraz, jeżeli to właściwe, w partnerstwie z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi oraz społeczeństwem obywatelskim, w szczególności z organizacjami osób niepełnosprawnych. Takie środki mogą, między innymi, obejmować:

(a) zapewnienie, że współpraca międzynarodowa, w tym międzynarodowe programy rozwoju, będzie miała charakter integracyjny i była dostępna dla osób niepełnosprawnych,

(b) ułatwianie i wspieranie budowania potencjału, w tym poprzez wymianę i udostępnianie informacji, doświadczeń, programów szkoleniowych i najlepszych praktyk,

(c) ułatwianie współpracy w zakresie badań i dostępu do wiedzy naukowo-technicznej,

(d) zapewnianie, jeżeli to właściwe, pomocy technicznej i ekonomicznej, w tym poprzez ułatwianie dostępu i dzielenie się technologiami dotyczącymi dostępności i wspomaganie oraz poprzez transfer technologii.

2. Postanowienia niniejszego artykułu nie wpływają na obowiązek żadnego Państwa Strony wywiązywania się z zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji.

Artykuł 33

Wdrażanie i monitorowanie na szczeblu krajowym

1. Państwa Strony, zgodnie ze swoim systemem organizacyjnym, wyznaczą w ramach rządu jeden lub więcej punktów kontaktowych w sprawach dotyczących wdrażania niniejszej konwencji, poświęcając należytą uwagę ustanowieniu lub wyznaczeniu mechanizmu koordynacji w ramach rządu, w celu ułatwienia działań związanych z wdrażaniem konwencji w różnych sektorach i na różnych szczeblach.

2. Państwa Strony, zgodnie ze swoim systemem prawnym i administracyjnym, utrzymywać będą, wzmocnią, wyznaczą lub ustanowią strukturę, obejmującą jeden lub więcej niezależnych mechanizmów, tam, gdzie to właściwe, w celu popierania, ochrony i monitorowania wdrażania niniejszej konwencji. Wyznaczając lub ustanawiając taki mechanizm, Państwa Strony uwzględnią zasady dotyczące statusu i funkcjonowania krajowych instytucji ochrony i popierania praw człowieka.

3. Społeczeństwo obywatelskie, w szczególności osoby niepełnosprawne i reprezentujące je organizacje, będzie włączone w proces monitorowania i będą w pełni w nim uczestniczyć.

Artykuł 34

Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych

1. Ustanawia się Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych (zwany dalej „Komitetem”), który sprawuje funkcje wymienione poniżej.

2. W chwili wejścia w życie niniejszej konwencji Komitet będzie się składać z dwunastu ekspertów. Po dodatkowych sześćdziesięciu ratyfikacjach lub przystąpieniach do konwencji liczba członków Komitetu wzrośnie o sześciu, osiągając maksymalną liczbę osiemnastu członków.

3. Członkowie Komitetu będą pełnić funkcje we własnym imieniu i powinni mieć wysokie kwalifikacje moralne oraz uznane kompetencje i doświadczenie w dziedzinie objętej zakresem niniejszej konwencji. Przy nominowaniu kandydatów Państwa Strony proszone są o poświęcenie należytej uwagi postanowieniom art. 4 ust. 3 niniejszej konwencji.

4. Członkowie Komitetu zostaną wybrani przez Państwa Strony, z uwzględnieniem sprawiedliwej reprezentacji geograficznej, reprezentacji różnych form cywilizacji i głównych systemów prawnych, zrównoważonej reprezentacji obu płci i zapewnienia udziału ekspertów niepełnosprawnych.
5. Członkowie Komitetu będą wybierani w tajnym głosowaniu, z listy osób nominowanych przez Państwa Strony spośród swoich obywateli, na posiedzeniach konferencji Państw Stron. Na posiedzeniach tych, dla których kworum wynosi dwie trzecie liczby Państw Stron, za wybranych uznani zostaną ci kandydaci, którzy uzyskają największą liczbę głosów i absolutną większość głosów przedstawicieli Państw Stron obecnych i głosujących.
6. Pierwsze wybory odbędą się nie później niż w sześć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji. Co najmniej na cztery miesiące przed terminem każdego wyborów Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych skieruje do Państw Stron pisemne zaproszenie do zgłaszania, w ciągu dwóch miesięcy, kandydatów na członków Komitetu. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych sporządzi listę, w porządku alfabetycznym, wszystkich zgłoszonych w ten sposób kandydatów, ze wskazaniem Państw, które ich zgłosiły, oraz przedłoży ją Państwom Stronom niniejszej konwencji.
7. Członkowie Komitetu będą wybierani na cztery lata. Mogą oni być ponownie wybrani jeden raz. Mandat sześciu spośród członków wybranych w pierwszych wyborach wygaśnie po upływie dwóch lat; niezwłocznie po pierwszych wyborach nazwiska tych sześciu członków zostaną wybrane drogą losowania przez przewodniczącego posiedzenia, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.
8. Wybór dodatkowych sześciu członków będzie dokonywany przy okazji regularnych wyborów, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami niniejszego artykułu.
9. W przypadku śmierci członka Komitetu lub gdy zrezygnuje on, lub oświadczy, że z jakiegokolwiek innej przyczyny nie jest w stanie dłużej wykonywać swoich obowiązków, Państwo Strona, które wysunęło kandydaturę tego członka wyznaczy innego eksperta posiadającego kwalifikacje i spełniającego wymogi określone w odpowiednich postanowieniach niniejszego artykułu, aby pełnił funkcję przez okres do zakończenia kadencji.
10. Komitet ustali swój regulamin.
11. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zapewni niezbędny personel i ułatwienia konieczne do skutecznego wykonywania funkcji Komitetu przewidzianych w niniejszej konwencji oraz zwoła jego pierwsze posiedzenie.
12. Członkowie Komitetu ustanowionego na mocy niniejszej konwencji będą otrzymywać, za zgodą Zgromadzenia Ogólnego, honorarium z funduszy Organizacji Narodów Zjednoczonych, na zasadach i warunkach, jakie ustali Zgromadzenie Ogólne, uwzględniając znaczenie zadań Komitetu.
13. Członkowie Komitetu będą korzystać z ułatwień, przywilejów i immunitetów, jakie przysługują ekspertom działającym z ramienia Organizacji Narodów Zjednoczonych, zgodnie z postanowieniami odpowiednich rozdziałów konwencji dotyczącej przywilejów i immunitetów Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 35

Sprawozdania przedkładane przez Państwa Strony

1. Każde Państwo Strona przedłoży Komitetowi, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, szczegółowe sprawozdanie dotyczące środków podjętych w celu realizacji zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji oraz na temat postępu dokonanego w tym zakresie, w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej konwencji w stosunku do danego Państwa Strony.
2. Następnie Państwa Strony będą składać kolejne sprawozdania przynajmniej co cztery lata oraz zawsze wtedy, gdy Komitet o to wystąpi.

3. Komitet ustali wytyczne co do treści sprawozdań.
4. Państwo Strona, które przedłoży Komitetowi szczegółowe sprawozdanie wstępne, w kolejnych sprawozdaniach nie jest zobowiązane do powtarzania wcześniej udzielonych informacji. Państwa Strony wzywa się do rozważenia możliwości przygotowywania sprawozdania w otwartej i przejrzystej procedurze oraz proszone są o poświęcenie należytej uwagi postanowieniom art. 4 ust. 3 niniejszej konwencji.
5. Sprawozdania mogą wskazywać czynniki i trudności wpływające na stopień realizacji zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji.

Artykuł 36

Rozpatrywanie sprawozdań

1. Każde sprawozdanie będzie rozpatrywane przez Komitet, który poczyni takie uwagi i zalecenia ogólne w stosunku do sprawozdania, jakie uzna za właściwe i przekaże je zainteresowanemu Państwu Stronie. Państwo Strona może odpowiedzieć Komitetowi, przekazując mu informacje, według swego wyboru. Komitet może zwrócić się do Państw Stron z prośbą o dalsze informacje dotyczące wdrażania niniejszej konwencji.
2. Jeśli Państwo Strona znacznie spóźnia się z przedłożeniem sprawozdania, Komitet może powiadomić dane Państwo Stronę o konieczności zbadania wdrażania niniejszej konwencji przez to Państwo-Stronę na podstawie rzetelnych informacji dostępnych Komitetowi, o ile odpowiednio sprawozdanie nie zostanie przedłożone w ciągu trzech miesięcy od daty powiadomienia. Komitet zwróci się do danego Państwa Strony o udział w takim badaniu. W sytuacji, gdy w odpowiedzi Państwo Strona przedłoży odpowiednie sprawozdanie, stosuje się postanowienia ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych udostępni sprawozdania wszystkim Państwom Stronom.
4. Państwa Strony udostępnią swoje sprawozdania opinii publicznej w swoich krajach oraz ułatwią dostęp do uwag i ogólnych zaleceń dotyczących tych sprawozdań.
5. Jeżeli Komitet uzna to za właściwe, może przesłać sprawozdania Państw Stron wyspecjalizowanym agencjom, funduszom i programom Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz innym właściwym organom, odpowiednio do zawartej w sprawozdaniu prośby lub zgodnie ze wskazaniem potrzeby uzyskania porady technicznej lub pomocy, wraz z ewentualnymi uwagami i zaleceniami Komitetu dotyczącymi takich próśb lub wskazań.

Artykuł 37

Współpraca między Państwami Stronami a Komitetem

1. Każde Państwo Strona będzie współpracować z Komitetem i udzielać jego członkom pomocy w wypełnianiu ich mandatu.
2. W kontaktach z Państwami Stronami Komitet będzie poświęcał należytą uwagę metodom i sposobom zwiększania zdolności krajowych w zakresie wdrażania niniejszej konwencji, w tym poprzez współpracę międzynarodową.

Artykuł 38

Stosunki Komitetu z innymi organami

W celu sprzyjania skutecznemu wdrażaniu niniejszej konwencji i zachęcania do współpracy międzynarodowej w dziedzinie objętej zakresem niniejszej konwencji:

- (a) wyspecjalizowane agencje i inne organy Organizacji Narodów Zjednoczonych mają prawo być reprezentowane przy rozpatrywaniu wykonywania tych postanowień niniejszej konwencji, które objęte są ich mandatem. Komitet może prosić wyspecjalizowane agencje i inne odpowiednie organy, które uzna za właściwe, o specjalistyczną poradę na temat stosowania konwencji w obszarach leżących w zakresie ich mandatu. Komitet może prosić agencje

wyspecjalizowane i inne organy Organizacji Narodów Zjednoczonych o przedłożenie sprawozdań na temat stosowania konwencji w obszarach należących do zakresu ich działania.

(b) Komitet, w ramach wypełniania swojego mandatu, będzie prowadził konsultacje, jeżeli to właściwe, z innymi odpowiednimi organami powołanymi przez umowy międzynarodowe dotyczące praw człowieka, w celu zapewnienia spójności odpowiednich wytycznych dotyczących przedkładania sprawozdań, uwag i ogólnych zaleceń oraz w celu unikania dublowania realizowanych przez nie zadań.

Artykuł 39

Sprawozdanie Komitetu

Co dwa lata Komitet składać będzie sprawozdanie ze swojej działalności Zgromadzeniu Ogólnemu oraz Radzie Gospodarczo-Społecznej, a także może przekazywać uwagi i ogólne zalecenia wynikające z badania sprawozdań i informacji otrzymywanych od Państw Stron. Takie uwagi i ogólne zalecenia zostaną dołączone do sprawozdania Komitetu, wraz z ewentualnymi uwagami Państw Stron.

Artykuł 40

Konferencja Państw Stron

1. Państwa Strony spotykać się będą regularnie na konferencji Państw Stron, w celu rozpatrzenia każdej sprawy związanej z wdrażaniem niniejszej konwencji.
2. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zwoła konferencję Państw Stron nie później niż sześć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji. Kolejne posiedzenia będą zwoływane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych co dwa lata lub zgodnie z decyzją konferencji Państw Stron.

Artykuł 41

Depozytariusz

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych jest depozytariuszem niniejszej konwencji.

Artykuł 42

Podpisanie

Niniejsza konwencja zostanie otwarta do podpisu dla wszystkich państw i dla organizacji integracji regionalnej w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku 30 marca 2007 roku.

Artykuł 43

Zgoda na związanie się konwencją

Niniejsza konwencja będzie podlegać ratyfikacji przez państwa-sygnatariuszy i formalnemu zatwierdzeniu przez organizacje integracji regionalnej, które ją podpisały. Jest ona otwarta do przystąpienia dla każdego państwa lub każdej organizacji integracji regionalnej, która nie podpisała konwencji.

Artykuł 44

Organizacje integracji regionalnej

1. „Organizacja integracji regionalnej” oznacza organizację powołaną przez suwerenne państwa danego regionu, której państwo członkowskie przekazało kompetencje w zakresie spraw regulowanych przez niniejszą konwencję. Organizacje takie zadeklarują, w dokumencie formalnego zatwierdzenia lub przystąpienia, zakres swoich kompetencji w sprawach

regulowanych przez niniejszą konwencję. Następnie będą one informować depozytariusza o wszelkich istotnych zmianach zakresu kompetencji.

2. Określenie „Państwo Strona” użyte w niniejszej konwencji stosuje się do takich organizacji, w ramach ich kompetencji.

3. Dla celów stosowania art. 45 ust. 1 oraz art. 47 ust. 2 i 3 nie będzie liczony jakikolwiek dokument złożony przez organizację integracji regionalnej.

4. Organizacje integracji regionalnej, w sprawach należących do ich kompetencji, mogą korzystać z przysługującego im prawa głosu na konferencji Państw Stron, w liczbie głosów równej liczbie państw członkowskich tych organizacji będących stronami niniejszej konwencji. Organizacja nie może korzystać z prawa głosu, jeżeli którekolwiek z państw członkowskich korzysta ze swego prawa głosu i odwrotnie.

Artykuł 45

Wejście w życie

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia od dnia złożenia dwudziestego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

2. Dla wszystkich państw i organizacji integracji regionalnej ratyfikujących, formalnie zatwierdzających lub przystępujących do niniejszej konwencji po złożeniu dwudziestego dokumentu, niniejsza konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia od dnia złożenia przez to państwo lub organizację odpowiedniego dokumentu.

Artykuł 46

Zastrzeżenia

1. Nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem niniejszej konwencji.
2. Zastrzeżenia mogą zostać wycofane w każdym czasie.

Artykuł 47

Poprawki

1. Każde z Państw Stron niniejszej konwencji może zaproponować poprawkę do niniejszej konwencji i przedłożyć ją Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych. Sekretarz Generalny przekaze każdą zaproponowaną poprawkę Państwom Stronom, z prośbą o powiadomienie go, czy opowiadają się za zwołaniem konferencji Państw Stron w celu rozważenia propozycji i podjęcia decyzji w jej sprawie. Jeżeli w ciągu czterech miesięcy od daty takiego przekazania przynajmniej jedna trzecia Państw Stron wypowie się za zwołaniem konferencji, Sekretarz Generalny zwoła ją pod auspicjami Organizacji Narodów Zjednoczonych. Każda poprawka przyjęta większością dwóch trzecich głosów Państw Stron obecnych i głosujących zostanie przedłożona przez Sekretarza Generalnego Zgromadzeniu Ogólnemu do zatwierdzenia, a następnie wszystkim Państwom Stronom do przyjęcia.

2. Poprawka, przyjęta i zatwierdzona zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, wejdzie w życie trzydziestego dnia od dnia, kiedy liczba złożonych dokumentów przystąpienia osiągnie dwie trzecie liczby Państw Stron w dacie przyjęcia poprawki. Następnie poprawka wejdzie w życie w odniesieniu do każdego Państwa Strony trzydziestego dnia od daty złożenia jego dokumentu przyjęcia. Poprawka będzie wiązać tylko Państwa Strony, które ją przyjęły.

3. Jeśli tak postanowi konferencja Państw Stron w drodze konsensusu, poprawka przyjęta i zatwierdzona zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, która dotyczy wyłącznie art. 34, 38, 39 i 40, wejdzie w życie w stosunku do wszystkich Państw Stron trzydziestego dnia od dnia, kiedy liczba złożonych dokumentów przystąpienia osiągnie dwie trzecie liczby Państw Stron w dacie przyjęcia poprawki.

Artykuł 48
Wypowiedzenie

Państwo Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze pisemnego powiadomienia Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wypowiedzenie wejdzie w życie po upływie roku od daty otrzymania powiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 49
Dostępna forma

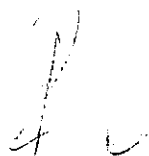
Tekst niniejszej konwencji będzie udostępniony w formach dostępnych dla osób niepełnosprawnych.

Artykuł 50
Teksty autentyczne

Teksty angielski, arabski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski niniejszej konwencji są jednakowo autentyczne.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni w tym celu przez swoje Rządy, podpisali niniejszą konwencję.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem

**ZASTRZEŻENIA I OŚWIADCZENIE INTERPRETACYJNE RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ
DO KONWENCJI O PRAWACH OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNEJ**

W momencie podpisywania Rzeczpospolita Polska złożyła następujące zastrzeżenie

„Rzeczpospolita Polska uznaje, że postanowienia artykułów 23.1 (b) i 25 (a) nie mogą być interpretowane w sposób uznający indywidualne prawo do aborcji lub nakładający na państwo obowiązek zapewnienia dostępności aborcji.”

„The Republic of Poland understands that Articles 23.1 (b) and 25 (a) shall not be interpreted in a way conferring an individual right to abortion or mandating state party to provide access thereto.”

Oświadczenie interpretacyjne, które zostanie złożone w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego konwencji przez Rzeczpospolitą Polską

„Rzeczpospolita Polska oświadcza, że interpretuje art. 12 konwencji w sposób zezwalający na stosowanie ubezwłasnowolnienia, w okolicznościach i w sposób określony w prawie krajowym, jako środka, o którym mowa w art. 12 ust. 4, w sytuacji, gdy wskutek choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego lub innego rodzaju zaburzeń psychicznych osoba nie jest w stanie kierować swoim postępowaniem.”

„The Republic of Poland declares that it will interpret Article 12 of the Convention in a way allowing the application of the incapacitation, in the circumstances and in the manner set forth in the domestic law, as a measure indicated in Article 12.4, when a person suffering from a mental illness, mental disability or other mental disorder is unable to control his or her conduct”.

Zastrzeżenia, które zostaną złożone w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego konwencji przez Rzeczpospolitą Polską

„Art. 23 ust. 1 lit. a konwencji dotyczy uznania prawa wszystkich osób niepełnosprawnych, które są w odpowiednim do zawarcia małżeństwa wieku, do zawarcia małżeństwa i do założenia rodziny, na podstawie swobodnie wyrażonej i pełnej zgody przyszłych małżonków. Na podstawie art. 46 konwencji Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do niestosowania postanowienia art. 23 ust. 1 lit. a konwencji do czasu zmiany przepisów prawa polskiego. Do momentu wycofania zastrzeżenia, osoba niepełnosprawna, której niepełnosprawność wynika z choroby psychicznej albo niedorozwoju umysłowego, a która jest w odpowiednim do zawarcia małżeństwa wieku, nie będzie mogła zawrzeć związku małżeńskiego, chyba że sąd zezwoli na zawarcie małżeństwa stwierdzając, że stan zdrowia lub umysłu takiej osoby nie zagraża małżeństwu, ani zdrowiu przyszłego potomstwa i jeżeli osoba ta nie została ubezwłasnowolniona całkowicie. Uwarunkowania te wynikają z art. 12 §1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.)”.

„Article 23.1(a) of the Convention refers to the recognition of the right of all persons with disabilities who are of marriageable age to marry and to found a family on the basis of free and full consent of the intending spouses. By virtue of Article 46 of the Convention the Republic of Poland reserves the right not to apply Article 23.1(a) of the Convention until relevant domestic legislation is amended. Until the withdrawal of the reservation a disabled person whose disability results from a mental illness or mental disability and who is of marriageable age, can not get married without the court's approval based on the statement that

the health or mental condition of that person does not jeopardize the marriage, nor the health of prospective children and on condition that such a person has not been fully incapacitated. These conditions result from Article 12§1 of the Polish Code on Family and Guardianship (Journal of Laws of the Republic of Poland of 1964, No. 9, item 59, with subsequent amendments)".

„Rzeczpospolita Polska rozumie, że artykuł 23 ust. 1 lit. b i artykuł 25 lit. a nie powinny być interpretowane jako przyznające jednostce prawo do aborcji czy też nakaz dla państw-stron zapewnienia dostępu do takiego prawa, z wyjątkiem kiedy jest to wyraźnie określone w prawie krajowym”

„The Republic of Poland understands that Article 23.1 (b) and Article 25 (a) shall not be interpreted in a way conferring an individual right to abortion or mandating state party to provide access thereto, unless that right is guaranteed by the national law.”

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem

DEKLARACJE I ZASTRZEŻENIA

Australia

Oświadczenie

„Australia uznaje zdolność prawną osób niepełnosprawnych, na zasadzie równości z innymi osobami, we wszystkich aspektach życia. Australia oświadcza, że w jej rozumieniu konwencja pozwala na wspierane lub zastępcze podejmowanie decyzji, co oznacza podejmowanie decyzji w imieniu osoby tylko gdy to konieczne, jako środek ostateczny i otoczony gwarancjami ochrony praw. Australia uznaje, że każda osoba niepełnosprawna ma prawo do poszanowania jej godności fizycznej i psychicznej, na równi z innymi. Australia oświadcza ponadto, że w jej rozumieniu konwencja dopuszcza obowiązkowe wsparcie lub leczenie osób, w tym środki podjęte w celu leczenia niepełnosprawności psychicznej tylko gdy to konieczne, jako środek ostateczny i otoczony gwarancjami ochrony praw.

Australia uznaje prawo osób niepełnosprawnych do swobody poruszania się, wyboru miejsca zamieszkania i do posiadania obywatelstwa, na zasadzie równości z innymi osobami.

Australia oświadcza ponadto, że w jej rozumieniu konwencja nie ustanawia prawa wjazdu lub pobytu w kraju dla osoby, która nie jest jego obywatelem; konwencja nie ma również wpływu na wymagania w zakresie zdrowia stawiane przez Australię osobom obcego pochodzenia ubiegającym się o prawo wjazdu lub pobytu na jej terytorium, w przypadku, gdy te wymogi opierają się na uzasadnionych, obiektywnych i rozsądnych kryteriach.”

Azerbejdżan

Oświadczenie

„Republika Azerbejdżanu oświadcza, że nie jest w stanie zagwarantować stosowania postanowień konwencji na terytoriach okupowanych przez Republikę Armenii, dopóki terytoria te nie zostaną wyzwolone spod okupacji.”

Belgia

Oświadczenie złożone w chwili podpisania

Niniejsze podpisanie jest w równym stopniu wiążące dla wspólnoty francuskiej, wspólnoty flamandzkiej i wspólnoty niemieckojęzycznej, regionu walońskiego, region flamandzkiego i regionu stołecznego Bruksela.

Kanada

Oświadczenie i zastrzeżenie

„Kanada uznaje, że osoby niepełnosprawne mają zdolność prawną na równi z innymi osobami, we wszystkich aspektach życia. Kanada oświadcza, że w jej interpretacji artykuł 12 pozwala na wspieranie podejmowania decyzji i podejmowanie decyzji w zastępstwie, w odpowiednich okolicznościach i zgodnie z prawem.

W zakresie, w jakim artykuł 12 może być interpretowany jako wymagający zniesienia wszystkich rozwiązań dotyczących podejmowania decyzji w zastępstwie, Kanada zastrzega sobie prawo stosowania w dalszym ciągu takich rozwiązań, w odpowiednich okolicznościach oraz z zastosowaniem odpowiednich i skutecznych gwarancji ochrony. W odniesieniu do artykułu 12 ustęp 4, Kanada zastrzega sobie prawo, by nie wszystkie takie rozwiązania były objęte regularną kontrolą sprawowaną przez niezależny organ, w przypadku, gdy podlegają już kontroli lub możliwe jest składanie odwołań w kwestii ich stosowania.

Kanada interpretuje artykuł 33 ustęp 2 jako dotyczący państw federalnych, w których stosowanie konwencji będzie dokonywało się na więcej niż jednym szczeblu administracji i poprzez różne mechanizmy, w tym już istniejące.”

Cypr

Zastrzeżenie:

“Zważywszy, że Ustawa o osobach niepełnosprawnych, tak jak została zharmonizowana z Dyrektywą Rady 2000/78/EC z 27 listopada 2000 roku ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, przewiduje w dziale 3A, że nie stosuje się ona do zatrudnienia:

(a) w siłach zbrojnych, w zakresie, w jakim charakter pracy wymaga posiadania szczególnych kwalifikacji, których nie mogą posiadać osoby niepełnosprawne, oraz

(b) przy pracach, których rodzaj lub okoliczności, w jakich są wykonywane, wymaga posiadania cech lub kwalifikacji, których może mieć osoba niepełnosprawna, stanowiących faktyczne i zasadnicze wymaganie zawodowe, o ile cel jest uzasadniony, a wymaganie proporcjonalne, biorąc pod uwagę możliwość wprowadzenia racjonalnych usprawnień, Republika Cypryjska oświadcza, że ratyfikuje konwencję z zastrzeżeniem dotyczącym artykułu 27(1) konwencji, w zakresie, w jakim jego postanowienia nie są zgodne z postanowieniami działu 3A Ustawy o osobach niepełnosprawnych.”

Egipt

Oświadczenie o interpretacji, złożone w chwili podpisania

Arabska Republika Egiptu oświadcza, że zgodnie z jej interpretacją artykułu 12 Międzynarodowej konwencji o ochronie i promowaniu praw osób niepełnosprawnych, który dotyczy traktowania osób niepełnosprawnych na równi z innymi osobami jeżeli chodzi o zdolność prawną, o której mowa w ustępie 2 tego artykułu, osoby niepełnosprawne mogą nabywać prawa i ponosić prawną odpowiedzialność ('ahliyyat al-wujub), ale nie mają zdolności do czynności prawnych ('ahliyyat al-'ada'), zgodnie z prawem egipskim.

Salwador¹

Zastrzeżenie złożone w chwili podpisania i potwierdzone w chwili ratyfikacji

Rząd Republiki Salwadoru podpisuje niniejszą Konwencję o prawach osób niepełnosprawnych i Protokół fakultatywny do niej, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 13 grudnia 2006 r., w zakresie, w jakim ich postanowienia nie są sprzeczne lub nie naruszają reguł, zasad i norm ujętych w Konstytucji Republiki Salwadoru, w szczególności w wyliczeniu jej zasad.

Unia Europejska

Oświadczenie

„Artykuł 44 (1) Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (zwanej dalej „konwencją”) stanowi, że organizacja integracji regionalnej w instrumencie formalnego potwierdzenia lub przystąpienia zadeklaruje zakres swoich kompetencji odnośnie do kwestii uregulowanych w konwencji.

Obecnymi członkami Wspólnoty Europejskiej są: Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Irlandia, Republika Włoska, Republika Cypru, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republika Węgier, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Wspólnota Europejska zauważa, że dla celów konwencji pojęcie „Państwa-Strony” odnosi się do organizacji integracji regionalnej, w granicach ich kompetencji.

Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych będzie się stosować, w zakresie kompetencji Wspólnoty Europejskiej, na terytoriach, na których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską i na zasadach w nim wytyczonych, w szczególności w artykule 299.

W myśl artykułu 299 niniejsze oświadczenie nie ma zastosowania do terytoriów państw członkowskich, do których nie stosuje się niniejszy traktat i nie wpływa na takie akty czy stanowiska, które mogą być przyjęte w ramach konwencji przez te państwa członkowskie w imieniu i w interesie tych terytoriów.

W myśl artykułu 44 (1) konwencji niniejsze oświadczenie wskazuje kompetencje przekazane Wspólnocie przez państwa członkowskie na podstawie Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, odnośnie do kwestii objętych przez konwencję.

Zakres i wykonywanie kompetencji Wspólnoty podlegają, z samej istoty, stałemu rozwojowi. Wspólnota będzie uzupełniać niniejsze oświadczenie lub wносить do niego poprawki, w razie konieczności, zgodnie z artykułem 44 (1) konwencji.

Niektóre kwestie pozostają w wyłącznej właściwości Wspólnoty Europejskiej, inne są objęte wspólną kompetencją Wspólnoty Europejskiej i państw członkowskich. Państwa członkowskie zachowują kompetencje w zakresie wszelkich kwestii, w których kompetencje nie zostały przekazane Wspólnocie Europejskiej.

W chwili obecnej:

1. Wspólnota posiada wyłączne kompetencje jeżeli chodzi o zgodność pomocy państwa z zasadami wspólnego rynku i taryfami wspólnej strefy celnej.

W zakresie, w jakim postanowienia konwencji mają wpływ na prawo wspólnotowe, Wspólnota Europejska ma wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań dotyczących jej administracji publicznej. W związku z tym Wspólnota oświadcza, że ma uprawnienia do rozstrzygania kwestii związanych z rekrutacją, warunkami pracy, wynagrodzeniem, szkoleniem itd. niewybieralnych urzędników w Regulaminach Pracowniczych oraz do wydawania przepisów wykonawczych do tych regulaminów (Rozporządzenie Rady EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 ustanawiające Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. L 56, 4.3.1968, str. 1)).

2. Wspólnota dzieli kompetencje z państwami członkowskimi w zakresie działań na rzecz zwalczania dyskryminacji z powodu niepełnosprawności, swobodnego przepływu dóbr, osób, usług i kapitału, rolnictwa, transportu kolejowego, drogowego, morskiego i powietrznego, opodatkowania, rynku wewnętrznego, równej płacy kobiet i mężczyzn, sieci transeuropejskich i statystyki.

Wspólnota Europejska ma wyłączną kompetencję by przystąpić do niniejszej konwencji w odniesieniu do tych kwestii tylko w takim zakresie, w jakim postanowienia konwencji lub instrumenty prawne przyjęte w celu jej wdrożenia mają wpływ na wspólne zasady uprzednio ustanowione przez Wspólnotę Europejską. Tam, gdzie obowiązują zasady Wspólnoty, ale konwencja nie ma na nie wpływu, w szczególności w przypadku, gdy przepisy wspólnotowe wyznaczają jedynie minimalne standardy, państwa członkowskie mają kompetencję do działania w tym obszarze, bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty Europejskiej. Państwa członkowskie zachowują kompetencje w innych przypadkach. Lista przyjętych przez Wspólnotę Europejską aktów prawnych mających zastosowanie zawarta jest w załączniku do niniejszego oświadczenia. Zakres kompetencji Wspólnoty Europejskiej wynikający z tych aktów musi być oceniany w odniesieniu do szczegółowych zapisów dotyczących każdego rozwiązania, a w szczególności do zakresu, w jakim zapisy te ustanawiają wspólne zasady.

3. Następująca polityka WE może również mieć znaczenie dla konwencji NZ: państwa członkowskie i Wspólnota będą pracować nad stworzeniem skoordynowanej strategii zatrudnienia. Wspólnota będzie uczestniczyć w podnoszeniu jakości kształcenia poprzez zachęcanie do współpracy państw członkowskich i, jeżeli zajdzie taka potrzeba, poprzez wspieranie i uzupełnianie ich działań. Wspólnota wdroży politykę szkolenia zawodowego, która będzie uzupełniać i wspierać działania państw członkowskich. W celu propagowania harmonijnego rozwoju Wspólnoty jako całości, Wspólnota stworzy plan działań na rzecz

wzmocnienia spójności społeczno-gospodarczej i będzie go realizować. Wspólnota prowadzi politykę współpracy na rzecz rozwoju oraz współpracę gospodarczą, finansową i techniczną z państwami trzecimi, bez naruszania odpowiednich kompetencji państw członkowskich.

Załącznik

Akty wspólnotowe, które odnoszą się do kwestii regulowanych przez konwencje

Akty wspólnotowe wymienione poniżej przedstawiają zakres kompetencji Wspólnoty zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską. W szczególności, niektóre kwestie pozostają w zakresie wyłącznej kompetencji Wspólnoty Europejskiej, inne objęte są wspólną kompetencją Wspólnoty i państw członkowskich. Zakres kompetencji Wspólnoty wynikający z tych aktów musi być oceniany w odniesieniu do szczegółowych zapisów dotyczących każdego środka i, w szczególności, do zakresu, w jakim zapisy te ustanawiają wspólne zasady, na które zapisy konwencji mogą mieć wpływ.

– w zakresie dostępności:

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz. Urz. L 91 z 7.4.1999, str. 10),

Dyrektywa 2001/85/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. odnosząca się do przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy, zmieniająca dyrektywy 70/156/EWG i 97/27/WE (Dz. Urz. L 42, 13.2.2002, str. 1),

Dyrektywa 96/48/WE w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz. Urz. L 235, 17.09.1996, str. 6-24 zmieniona przez Dyrektywę 2004/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz. Urz. L 164, 30.4.2004, str. 114),

Dyrektywa 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej (Dz. Urz. L 110, 20.04.2001, str. 1-27) zmieniona przez Dyrektywę 2004/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz. Urz. L 164, 30.4.2004, str. 114),

Dyrektywa 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiająca wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej i uchylająca Dyrektywę Rady 82/714/EWG (Dz. Urz. L 389, 30.12.2006, str. 1),

Dyrektywa 2003/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 kwietnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 98/18/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich (Dz. Urz. L 123, 17.5.2003, str. 18),

Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dyrektywa ramowa) (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. L 263, 9.10.2007, str. 1),

Decyzja Komisji 2008/164/WE z dnia 21 grudnia 2007 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu „Osoby o ograniczonej możliwości poruszania się” transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz. Urz. L 64, 7.3.2008, str. 72),

Dyrektywa 95/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dźwigów (Dz. Urz. L 213, 7.9.1995, str. 1) zmieniona Dyrektywą 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 w sprawie maszyn, zmieniająca Dyrektywę 95/16/WE (przeformułowana) (Dz. Urz. L 157, 9.6.2006, str. 24),

Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dyrektywa ramowa) (Dz. Urz. L 108, 24.4.2002, str. 33),

Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz. Urz. L 108, 24.4.2002, str. 51).

Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. L 15, 21.1.1998, str. 14), zmieniona dyrektywą 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych. (Dz. Urz. L 176, 5.7.2002, str. 21), zmieniona dyrektywą 2008/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz. Urz. L 52, 27.2.2008, str. 3).

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. L 210, 31.7.2006, str. 25).

Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury przetargowe podmiotów działających w sektorach wodnym, energetycznym, transportu i usług pocztowych (Dz. Urz. L 134, 30.04.2004, str. 1).

Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. Urz. L 134, 30.4.2004, str. 114).

Dyrektywa Rady 92/13/WE z dnia 25 lutego 1992 koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych. (Dz. Urz. L 076, 23/03/1992, str. 14), zmieniona dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywy Rady nr 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz. Urz. L 335, 20.12.2007, str. 31).

Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz. Urz. L 395, 30.12.1989, str. 33), zmieniona dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywy Rady nr 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz. Urz. L 335, 20.12.2007, str. 31),
– w obszarze samodzielnego życia i włączenia społecznego, pracy i zatrudnienia

Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. L 303, 02.12.2000, str. 16).

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. L 214, 9.8.2008, str. 3).

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2289/83 z dnia 29 lipca 1983 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania art. 70-78 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. L 220 z 11.8.1983, str. 15).

Dyrektywa Rady 83/181/EWG z dnia 28 marca 1983 r. określająca zakres art. 14 ustęp 1 lit. d) dyrektywy 77/388/EWG w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów (Dz. Urz. L 105, 23.4.1983, str. 38).

Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (przeformułowana) (Dz. Urz. L 204 z 26.7.2006, str. 23),
Rozporządzenie Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. L 105, 23.4.1983, str. 1),
Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, 11.12.2006, str. 1), zmieniona dyrektywą Rady 2009/47/WE z dnia 5 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE w zakresie stawek obniżonych podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. L 116, 9.5.2009, str. 18),
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. Urz. L 277, 21.10.2005, str. 1),
Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (tekst o znaczeniu dla EOG) (Dz. Urz. L 283, 31.10.2003, str. 51),
– w zakresie mobilności osobistej
Dyrektywa Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz. Urz. L 237, 24.8.1991, s. 1),
Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie) (tekst mający znaczenie dla EOG), Dz. Urz. L 403, 30.12.2006, str. 18),
Dyrektywa 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób, zmieniająca rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 oraz dyrektywę Rady 91/439/EWG i uchylająca dyrektywę Rady 76/914/EWG (Dz. Urz. L 226 z 10.9.2003, s. 4),
Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. L 46, 17.2.2004, str. 1),
Rozporządzenie (WE) nr 1107/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. dotyczącego praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą (tekst o znaczeniu dla EOG) (Dz. Urz. L 204, 26.7.2006, str. 1),
Rozporządzenie (WE) nr 1899/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (tekst o znaczeniu dla EOG) (Dz. Urz. L 377, 27.12.2006, str. 1),
Rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. L 315 z 3.12.2007, s. 14),
Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz. Urz. L 315, 3.12.2007, s. 1),
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 8/2008 z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 w odniesieniu do wspólnych wymagań technicznych i procedur administracyjnych mających zastosowanie do komercyjnego transportu lotniczego (tekst o znaczeniu dla EOG) (Dz. Urz. L 10, 12.1.2008, str. 1),

- w zakresie dostępu do informacji

Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmieniona dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. (Dz. Urz. L 136, 30.4.2004, str. 34),

Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. L 332, 18.12.2007, str. 27),

Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz. Urz. L 178, 17.7.2000, str. 1),

Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. Urz. L 167, 22.06.2001, str. 10),

Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. L 149 z 11.6.2005, str.22),

- w zakresie danych statystycznych i zbierania danych

Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. L 281, 23.11.1995, str. 31),

Rozporządzenie Rady (WE) 577/98 z dnia 9 marca w sprawie organizacji badania prób losowych dotyczącego siły roboczej we Wspólnocie (Dz. Urz. L 77, 14.3.1998, str. 1) oraz towarzyszące mu rozporządzenia wykonawcze,

Rozporządzenie (WE) nr 1177/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. dotyczące statystyk Wspólnoty w sprawie dochodów i warunków życia (EU-SILC) (tekst o znaczeniu dla EOG) (Dz. Urz. L 165, 3.7.2003, str. 1) oraz towarzyszące mu rozporządzenia wykonawcze,

Rozporządzenie (WE) nr 458/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie europejskiego systemu zintegrowanych statystyk na temat ochrony socjalnej (ESSPROS) (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. L 113, 30.4.2007, str. 3) oraz towarzyszące mu rozporządzenia wykonawcze,

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1338/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie statystyk Wspólnoty w zakresie zdrowia publicznego oraz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy (Dz. Urz. L 354, 31.12.2008, str. 70),

- w obszarze współpracy międzynarodowej

Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz. Urz. L 378, 27.12.2006, str. 41),

Rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie. (Dz. Urz. L 386, 29.12.2006, str. 1),

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 718/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. wdrażające rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiające instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) (Dz. Urz. L 170, 29.6.2007, str. 1)."

Zastrzeżenie

„Wspólnota Europejska oświadcza, że w myśl prawa wspólnotowego (w szczególności dyrektywy Rady z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy), państwa członkowskie mogą, o ile to właściwe, zgłosić zastrzeżenia do artykułu 27 ustęp 1 Konwencji o niepełnosprawności w zakresie, w jakim artykuł 3 ustęp 4 tej dyrektywy zapewnia im prawo wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy zakazu dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność w odniesieniu do zatrudnienia w siłach zbrojnych. Wspólnota oświadcza zatem, że zawiera konwencję bez naruszenia tego prawa. zagwarantowanego państwom członkowskim na mocy prawa wspólnotowego.”

Francja

Oświadczenia

Republika Francuska oświadcza, że pojęcie „zgoda” zawarte w artykule 15 konwencji będzie interpretować zgodnie z międzynarodowymi instrumentami, w szczególności tymi, które odnoszą się do praw człowieka i biomedycyny, oraz zgodnie z ustawodawstwem krajowym, które jest zgodne z tymi instrumentami. Oznacza to, że w przypadku badań biomedycznych, pojęcie „zgoda” ma zastosowanie do dwóch różnych sytuacji:

1. zgody udzielonej przez osobę, która jest w stanie jej udzielić, oraz
2. w przypadku osób, które nie są w stanie wyrazić zgody, pozwolenia udzielonego przez ich przedstawiciela lub władzę, lub instytucję, zgodnie z prawem.

Republika Francuska uznaje, że ważne jest by osoby, które nie są w stanie swobodnie i świadomie wyrazić zgody, były objęte szczególną ochroną, bez uszczerbku dla wszelkich badań medycznych korzystnych dla nich. Oprócz pozwolenia, o którym mowa w punkcie 2 powyżej, inne środki ochronne, takie jak przewidziane w wymienionych instrumentach międzynarodowych, są uważane za stanowiące część tej ochrony.

W odniesieniu do artykułu 29 konwencji, wykonywanie prawa do głosowania stanowi element zdolności prawnej, który nie może podlegać ograniczeniu, wyjąwszy sytuacje i zgodnie z warunkami określonymi w artykule 12 konwencji.

Iran (Islamska Republika Iranu)²

Oświadczenie

„...w odniesieniu do artykułu 46, Islamska Republika Iranu oświadcza, że nie uznaje się za związaną jakimikolwiek postanowieniami konwencji, które mogą pozostawać w sprzeczności z odpowiednimi przepisami krajowymi.”

Litwa

Oświadczenie

„...Republika Litewska oświadcza, że pojęcie „zdrowie seksualne i prokreacyjne”, użyte w artykule 25 lit. a konwencji nie będzie interpretowane jako ustanawiające nowe prawa człowieka i tworzące odpowiednie międzynarodowe zobowiązania dla Republiki Litewskiej. Treść prawna tego pojęcia nie obejmuje wsparcia, zachęty czy promowania przerywania ciąży, sterylizacji i innych procedur medycznych podejmowanych w stosunku do osób niepełnosprawnych, które mogłyby stać się podstawą dyskryminacji ze względu na cechy genetyczne.”

Malezja

Oświadczenie

„Malezja uznaje, że zasady niedyskryminacji i równości szans, przewidziane w artykule 3 lit. b) i lit. e) oraz w artykule 5 ustęp 2 niniejszej konwencji, mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia pełnego i na równych zasadach korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności przez wszystkie osoby niepełnosprawne oraz promowania poszanowania ich wrodzonej godności; należy je stosować i interpretować na podstawie niepełnosprawności i na równych zasadach, jak w stosunku do innych osób. Malezja oświadcza, że stosowanie

przez nią i interpretowanie Federalnej Konstytucji Malezji w zakresie zasady niedyskryminacji i równości szans nie będą traktowane jako naruszające artykułu 3 lit. b) oraz lit. e) oraz artykułu 5 ustęp 2 konwencji.

Malezja uznaje prawo do udziału osób niepełnosprawnych w życiu kulturalnym, rekreacji i wypoczynku w rozumieniu art. 30 niniejszej konwencji i interpretuje uznanie tych praw jako przedmiot ustawodawstwa krajowego.

Zastrzeżenie

„Rząd Malezji ratyfikuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem, że nie uznaje się za związany artykułami 15 i 18 niniejszej konwencji.”

Malta

Oświadczenie interpretacyjne i zastrzeżenie złożone w chwili podpisania konwencji

„(a) W odniesieniu do artykułu 25 konwencji Malta czyni następujące oświadczenie interpretacyjne – Malta rozumie, że pojęcie „zdrowie seksualne i prokreacyjne” użyte w artykule 25 lit. a) konwencji nie oznacza uznania jakiegokolwiek nowego zobowiązania międzynarodowego, nie tworzy żadnego prawa do aborcji i nie może być interpretowane jako wspieranie, zgoda na lub zachęta do aborcji. Malta ponadto rozumie, że użycie tego wyrażenia zmierza wyłącznie do podkreślenia, że w zakresie, w jakim zapewniona jest opieka zdrowotna, jest ona zapewniana bez dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność.

Ustawodawstwo krajowe Malty uznaje przerwanie ciąży poprzez aborcję za nielegalne. (b) Odnosnie do artykułu 29 lit. a), pkt. (i) oraz (iii) konwencji, chociaż rząd Malty jest w pełni zaangażowany by zapewnić skuteczny i pełny udział osób niepełnosprawnych w życiu politycznym i publicznym, w tym korzystanie z prawa głosowania w tajnych wyborach i referendach oraz z biernego prawa wyborczego, Malta czyni następujące zastrzeżenia:

Odnosnie do lit. a) pkt. (i)

Na obecnym etapie, Malta zastrzega sobie prawo dalszego stosowania obecnego prawa wyborczego w zakresie procedur, lokali i materiałów.

Odnosnie do lit. a) pkt. (iii)

Malta zastrzega sobie prawo dalszego stosowania obecnego prawa wyborczego w zakresie pomocy przy głosowaniu”.

Mauritius

Zastrzeżenia

„Republika Mauritiusu oświadcza, że obecnie nie podejmie żadnych działań przewidzianych w artykule 9.2 lit. (d) i (e) ze względu na ich daleko idące skutki finansowe. Odnosnie do artykułu 24.2 lit. (b), Republika Mauritiusu prowadzi politykę kształcenia integracyjnego, którą wdraża równoległe z kształceniem specjalnym.”

Zastrzeżenie złożone w chwili podpisania

„Rząd Republiki Mauritiusu czyni następujące zastrzeżenie w odniesieniu do artykułu 11 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych dotyczącego sytuacji zagrożenia i wymagających pomocy humanitarnej.

Rząd Mauritiusu podpisuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem, że nie uznaje się zobowiązany do podjęcia działań wymienionych w artykule 11, o ile ustawodawstwo krajowe nie daje podstaw prawnych do ich podjęcia.”

Meksyk

Oświadczenie interpretacyjne

„Konstytucja Meksykańskich Stanów Zjednoczonych stanowi w artykule 1 co następuje: „(...) jakakolwiek dyskryminacja ze względu na pochodzenie etniczne lub narodowe, płeć, wiek, niepełnosprawność, status społeczny, zdrowie, religię, poglądy, preferencje, stan cywilny lub jakakolwiek inna forma dyskryminacji, która stanowi naruszenie godności człowieka i zmierza do pozbawienia lub podważenia praw i wolności człowieka, jest zabroniona.”

Ratyfikując niniejszą konwencję, Meksykańskie Stany Zjednoczone potwierdzają swoje zobowiązanie, by promować i chronić prawa Meksykanów dotkniętych niepełnosprawnością, tak w kraju, jak i za granicą.

Meksyk ponownie podkreśla swoje zdecydowane zaangażowanie w tworzenie warunków umożliwiających wszystkim osobom holistyczny rozwój oraz pełne i bez dyskryminacji wykonywanie praw i wolności.

W związku z tym, podkreślając absolutną determinację, by chronić prawa i godność osób niepełnosprawnych, Meksykańskie Stany Zjednoczone interpretują ustęp 2 artykułu 12 konwencji jako oznaczający, że w przypadku rozbieżności między tym postanowieniem a postanowieniem prawa krajowego, będzie miało zastosowanie to postanowienie, które zapewnia wyższy poziom ochrony prawnej, zaś ochrona godności i poszanowanie integralności fizycznej, psychicznej i emocjonalnej oraz ochrona majątku będą zapewniane zgodnie z zasadą *pro homine* w jej wąskim znaczeniu."

Monako

Oświadczenie interpretacyjne

Rząd Jego Księżęcej Wysokości Księcia Monako oświadcza, że wdrażanie konwencji musi uwzględniać specyfikę Księstwa Monako, w szczególności jego niewielkie terytorium i potrzeby jego obywateli.

Rząd Jego Księżęcej Wysokości Księcia Monako uznaje, że artykuły 23 i 25 konwencji nie mogą być interpretowane jako uznające indywidualne prawo do aborcji, z wyjątkiem sytuacji, kiedy jest ono wyraźnie przewidziane przez prawo krajowe.

Rząd Jego Księżęcej Wysokości Księcia Monako uznaje, że celem konwencji jest eliminacja jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i zapewnienie osobom niepełnosprawnym możliwości pełnego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności, na równych zasadach z innymi osobami. Konwencja nie oznacza jednak, że osobom niepełnosprawnym mają być przyznane prawa dalej idące niż prawa przysługujące innym osobom, zwłaszcza w zakresie zatrudnienia, mieszkania i obywatelstwa.

Holandia

Oświadczenie złożone w chwili podpisania

„Królestwo Niderlandów niniejszym wyraża zamiar ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, z zastrzeżeniem następujących deklaracji oraz takich dalszych deklaracji i zastrzeżeń, które uzna za konieczne przy ratyfikacji konwencji.

Artykuł 10

Królestwo Niderlandów uznaje, że płód zasługuje na ochronę. Królestwo Niderlandów interpretuje przedmiot artykułu 10 w taki sposób, że ochrona ta, a zarazem pojęcie „osoby ludzkiej” jest kwestią rozstrzyganą przez ustawodawstwo krajowe.

Artykuł 15

Holandia oświadcza, że pojęcie „zgoda” użyte w artykule 15 będzie interpretować zgodnie z instrumentami międzynarodowymi, takimi jak Konwencja o prawach człowieka i biomedycynie Rady Europy i Protokół dodatkowy dotyczący badań biomedycznych oraz zgodnie z ustawodawstwem krajowym, które jest zgodne z tymi instrumentami. Oznacza to, że w przypadku badań biomedycznych, pojęcie „zgody” ma zastosowanie do dwóch różnych sytuacji:

1. zgody udzielonej przez osobę, która jest w stanie jej udzielić, oraz
2. w przypadku osób, które nie są w stanie wyrazić zgody, pozwolenia udzielonego przez ich przedstawiciela lub władzę, lub instytucję, zgodnie z prawem.

Holandia uznaje, że ważne jest by osoby, które nie są w stanie swobodnie i świadomie wyrazić zgody, były objęte szczególną ochroną. Oprócz pozwolenia, o którym mowa w punkcie 2 powyżej, inne środki ochronne, takie jak przewidziane w wymienionych instrumentach międzynarodowych, są uważane za stanowiące część tej ochrony.

Artykuł 23

W odniesieniu do artykułu 23 ustęp 1 lit. b), Holandia oświadcza, że kierować się będzie przede wszystkim najlepiej pojętym interesem dziecka.

Artykuł 25

Niezależność osoby stanowi ważną zasadę przewidzianą w artykule 3 lit. a) konwencji. Holandia interpretuje artykuł 25 lit. (f) w świetle tej niezależności. Przepis ten jest interpretowany w taki sposób, że właściwa opieka uwzględnia zapewnienie dostępu do opieki zdrowotnej, pożywienia i płynów."

Polska

Zastrzeżenie złożone w chwili podpisania

„Rzeczpospolita Polska uznaje, że postanowienia artykułów 23.1 (b) i 25 (a) nie mogą być interpretowane w sposób uznający indywidualne prawo do aborcji lub nakładający na państwo obowiązek zapewnienia dostępności aborcji.”

Republika Korei

Zastrzeżenie

„... z zastrzeżeniem dotyczącym postanowienia o ubezpieczeniu na życie zawartym w artykule 25 lit. e).”

Syryjska Republika Arabska

Przy podpisywaniu

Interpretacja

Podpisanie przez nas niniejszej konwencji nie oznacza w żadnym przypadku uznania państwa Izrael lub nawiązania z nim stosunków w jakiegokolwiek formie lub kształcie, w związku z niniejszą konwencją.

Podpisaliśmy dziś konwencję na podstawie interpretacji zawartej w liście z 5 grudnia 2006 r. od Stałego Przedstawiciela Iraku przy Organizacji Narodach Zjednoczonych, występującego jako Przewodniczący Grupy Państw Arabskich w tym miesiącu, skierowanego do Przewodniczącego Komitetu, który to list przedstawia interpretację państw arabskich artykułu 12 w zakresie interpretacji pojęcia „zdolność prawna”.

Tajlandia

Oświadczenie interpretacyjne

„Królestwo Tajlandii niniejszym oświadcza, że wykonywanie artykułu 18 konwencji będzie zapewnione odpowiednio do krajowych ustaw, rozporządzeń i praktyki w Tajlandii.”

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Zastrzeżenia

„Praca i zatrudnienie – głównie artykuł 27 konwencji

Zjednoczone Królestwo przyjmuje postanowienia konwencji z zastrzeżeniem, że żadne ze zobowiązań w zakresie równego traktowania w zatrudnieniu i zawodzie nie będzie miało zastosowania do służby w marynarce, siłach lądowych i powietrznych Korony.

Edukacja – artykuł 24 ustęp 2 lit. a) i b) konwencji

Zjednoczone Królestwo zastrzega prawo dzieci niepełnosprawnych do edukacji poza lokalną społecznością, o ile zapewnienie odpowiedniejszej edukacji jest możliwe gdzie indziej.

Tym niemniej, rodzice niepełnosprawnych dzieci mają takie same prawa, jak inni rodzice, jeżeli chodzi o wybór szkoły dla dziecka.

Swoboda przemieszczania się

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo stosowania takich przepisów dotyczących wjazdu, pobytu i wyjazdu z terytorium Zjednoczonego Królestw osób, którym prawo Zjednoczonego Królestwa nie gwarantuje możliwości wjazdu do i pobytu w Zjednoczonym Królestwie, jakie mogą się okazać konieczne w razie zaistnienia uzasadnionej potrzeby.

Równość wobec prawa – artykuł 12.4 konwencji

Rozwiązania stosowane w Zjednoczonym Królestwie, zgodnie z którymi Sekretarz Stanu może wyznaczyć osobę, która będzie wykonywać, w imieniu osoby, która w tym czasie jest niezdolna do działania, prawo dotyczące składania wniosków dotyczących ubezpieczenia społecznego i wypłat, nie są w chwili obecnej przedmiotem stałego przeglądu, wymaganego przez artykuł 12 ustęp 4 konwencji. Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo do stosowania tych rozwiązań. Zjednoczone Królestwo jest jednak w trakcie opracowywania odpowiedniego systemu przeglądu.”

Oświadczenie

„Edukacja – artykuł 24 ustęp 2 lit. a) i b) konwencji.

Rząd Zjednoczonego Królestwa kontynuuje tworzenie integracyjnego systemu edukacji, w ramach którego rodzice dzieci niepełnosprawnych mają coraz większy dostęp do powszechnego szkolnictwa i personelu, zdolnego wyjść naprzeciw potrzebom niepełnosprawnych dzieci.

Powszechny system edukacji w Zjednoczonym Królestwie obejmuje szkoły powszechne i szkoły specjalne których istnienie, w rozumieniu rządu Zjednoczonego Królestwa, jest dozwolone przez konwencję.”

Sprzeciw

(O ile nie wskazano inaczej, sprzeciw został wniesiony w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.)

Armenia

Zastrzeżenie do oświadczenia złożonego przez Azerbejdżanu w chwili ratyfikacji

„Biorąc pod uwagę, że Republika Azerbejdżanu złożyła w chwili ratyfikacji oświadczenie dotyczące Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, Republika Armenii oświadcza, co następuje:

Republika Azerbejdżanu celowo przedstawia wypaczony obraz kwestii Górskiego Karabachu, w zakresie przyczyn i skutków konfliktu. Konflikt ten jest efektem polityki czystek etnicznych prowadzonej przez Republikę Azerbejdżanu, po których nastąpił zmasowany atak wojskowy na powstałą w wyniku samostanowienia Republikę Górskiego Karabachu, w celu zdławienia wolnej woli ludności zamieszkującej Górski Karabach. W efekcie Republika Azerbejdżanu zajęła kilka obszarów Republiki Górskiego Karabachu”.

Austria

26 września 2008 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Salwador w chwili podpisania i potwierdzonego w chwili ratyfikacji

„Rząd Austrii przeanalizował zastrzeżenie do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołu fakultatywnego do niej złożone przez rząd Salwadoru. Zgodnie z zastrzeżeniem, Salwador wyraża zamiar bycia Stroną konwencji tylko w takim zakresie, w jakim jej zapisy nie naruszają lub nie pozostają w sprzeczności z wszelkimi regułami, zasadami i normami ujętymi w Konstytucji Republiki Salwadoru, w szczególności w wyliczeniu jej zasad. W braku dalszych wyjaśnień, zastrzeżenie to nie wskazuje jasno, w jakim zakresie Salwador uchyla postanowienia konwencji. To ogólne i niejasne sformułowanie zastrzeżenia rodzi wątpliwości co do zakresu, w jakim Salwador zobowiązuje się wykonywać konwencję jako jej strona, a zatem jest niezgodne z prawem międzynarodowym.

Rząd Austrii wyraża sprzeciw wobec zastrzeżenia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołu fakultatywnego do niej złożonego przez rząd Salwadoru. Sprzeciw ten nie stoi jednak na przeszkodzie wejściu w życie wszystkich postanowień konwencji w stosunkach między Austrią a Salwadorem.”

1 listopada 2010 r.

W związku z oświadczeniem złożonym przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia
„Rząd Austrii przeanalizował oświadczenie rządu Islamskiej Republiki Iranu złożone w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych z 13 grudnia 2006 r.. Rząd Austrii uznaje, że mając na celu wyłączenie tych postanowień konwencji, które są uważane za sprzeczne z odpowiednimi przepisami krajowymi, Islamska Republika Iranu uczyniła zastrzeżenie o ogólnym i nieokreślonym zakresie. Zastrzeżenie to nie definiuje w sposób jasny dla innych Państw-Stron zakresu, w jakim Państwo dokonujące zastrzeżenia przyjmuje zobowiązania wynikające z konwencji.

Rząd Austrii uznaje zatem zastrzeżenie złożone przez Islamską Republikę Iranu za niezgodne z celem i przedmiotem konwencji i wyraża wobec niego sprzeciw. Niniejsze zastrzeżenie nie uniemożliwia wejścia w życie konwencji w stosunkach między Austrią a Islamską Republiką Iranu.”

Belgia

28 czerwca 2010 r.

Sprzeciw wobec oświadczenia złożonego przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia:

Belgia przeanalizowała oświadczenie rządu Islamskiej Republiki Iranu złożone w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Niejasność i ogólny charakter zastrzeżenia złożonego przez Islamską Republikę Iranu, która nie czuje się związana każdym z postanowień konwencji, które bytoby potencjalnie sprzeczne z prawem irańskim, pozostawia otwartą kwestię zakresu związania Islamskiej Republiki Iranu postanowieniami konwencji, a zatem rodzi poważne wątpliwości dotyczące wykonywania wynikających z niej zobowiązań. Zastrzeżenia o tak ogólnym charakterze mogą przyczynić się do podważenia podstawy międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka. Zastrzeżenie to powinno zatem zostać uznane za sprzeczne z przedmiotem i celem konwencji. Belgia przypomina, że w myśl artykułu 19 (c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów zastrzeżenie sprzeczne z przedmiotem i celem traktatu jest niedozwolone. Niniejszy sprzeciw nie uniemożliwia wejścia w życie konwencji w stosunkach między Belgią a Islamską Republiką Iranu.”

28 czerwca 2011 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Malezję w chwili ratyfikacji

Belgia szczegółowo przeanalizowała zastrzeżenie złożone przez Malezję w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych 19 lipca 2010 r.. Niejasność i ogólny charakter zastrzeżenia złożonego przez Malezję, która nie uważa się za związaną artykułami 15 i 18 konwencji, może przyczynić się do podważenia podstawy międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka.

Belgia ponadto odnotowuje, że zastrzeżenie w odniesieniu do artykułu 15, dotyczące zakazu tortur, mającego charakter absolutny i do artykułu 18 dotyczy zasadniczych postanowień konwencji i jest sprzeczne z przedmiotem i celem konwencji.

Belgia odnotowuje, że w myśl artykułu 46(1) konwencji zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem konwencji są niedozwolone. Ponadto, zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym, skodyfikowanym w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem traktatu jest niedozwolone (artykuł 19(c)).

W konsekwencji, Belgia sprzeciwia się zastrzeżeniu złożonemu przez Malezję w odniesieniu do artykułów 15 i 18 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Niniejszy sprzeciw nie uniemożliwia wejścia w życie konwencji w stosunkach między Belgią a Malezją.

Republika Czeska

30 listopada 2009 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Salwador w chwili ratyfikacji konwencji

„Republika Czeska przeanalizowała zastrzeżenie Salwadoru złożone w chwili podpisania i potwierdzone w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Republika Czeska odnotowuje, że zastrzeżenie czyni niejasnym, w jakim zakresie Republika Salwadoru uważa się za związaną konwencją, ponieważ Republika Salwadoru w tym zastrzeżeniu podporządkowuje postanowienia konwencji „wszelkim regulom, zasadom i normom gwarantowanym w Konstytucji Republiki Salwadoru.” Republika Czeska uważa, że zastrzeżenie to jest niezgodne z przedmiotem i celem konwencji oraz że, zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji i zasadami zwyczajowego prawa międzynarodowego, skodyfikowanymi w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, nie powinno zostać dopuszczone.

Republika Czeska sprzeciwia się zatem zastrzeżeniu złożonemu przez Republikę Salwadoru do konwencji. Nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Republiką Czeską a Republiką Salwadoru, przy czym Republika Salwadoru nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

30 listopada 2009 r.

W związku z deklaracją interpretacyjną złożoną przez Tajlandię w chwili ratyfikacji konwencji

„Republika Czeska przeanalizowała deklarację interpretacyjną złożoną przez Królestwo Tajlandii w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych w dniu 29 lipca 2008 r.

Według Republiki Czeskiej deklaracja interpretacyjna złożona przez Królestwo Tajlandii w rzeczywistości stanowi zastrzeżenie do artykułu 18 konwencji.

W opinii Republiki Czeskiej zastrzeżenie to pozostawia otwartą kwestię zakresu związania Królestwa Tajlandii artykułem 18 konwencji, co rodzi pytanie co do zobowiązania Królestwa Tajlandii do realizacji przedmiotu i celu konwencji w odniesieniu do praw związanych ze swobodą przemieszczania się i wyboru obywatelstwa. We wspólnym interesie Państw leży, by traktaty, których stroną zdecydowały się stać, były przestrzegane w odniesieniu do ich przedmiotu i celu przez wszystkie strony oraz, by państwa były gotowe wprowadzać wszelkie zmiany prawa niezbędne do tego, aby wypełniać zobowiązania wynikające z tych traktatów.

Zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji oraz zasadami zwyczajowego prawa międzynarodowego, skodyfikowanymi w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem traktatu nie powinno być dopuszczone. Republika Czeska sprzeciwia się zatem zastrzeżeniu Królestwa Tajlandii dotyczącemu konwencji. Nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Republiką Czeską a Królestwem Tajlandii, przy czym Królestwo Tajlandii nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

28 lipca 2010 r.

Sprzeciw wobec deklaracji złożonej przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia

„Republika Czeska przeanalizowała deklarację złożoną przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych (zwanej dalej „konwencją”) w dniu 23 października 2009 r.

Republika Czeska stwierdza, że tytuł oświadczenia mającego na celu zmianę lub wykluczenie skutków prawnych niektórych postanowień traktatu sam w sobie nie decyduje o statusie takiego oświadczenia jako zastrzeżenia lub deklaracji. Według Republiki Czeskiej deklaracja złożona przez Islamską Republikę Iranu stanowi, w rzeczywistości, zastrzeżenie. Według Republiki Czeskiej, zastrzeżenie to czyni niejasnym, w jakim zakresie Islamska Republika Iranu zamierza wywiązywać się z zobowiązań wynikających z konwencji ponieważ „nie uznaje się [ona] za związaną jakimikolwiek postanowieniami konwencji, które mogą pozostawać w sprzeczności z odpowiednimi przepisami krajowymi.”

W opinii Republiki Czeskiej zastrzeżenie to jest niezgodne z przedmiotem i celem konwencji. Zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji oraz zasadami zwyczajowego prawa międzynarodowego, skodyfikowanymi w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem traktatu nie powinno być dopuszczone. We wspólnym interesie Państw leży, by traktaty, których stroną zdecydowały się stać, były przestrzegane w odniesieniu do ich przedmiotu i celu przez wszystkie strony oraz, by państwa były gotowe wprowadzać wszelkie zmiany prawa niezbędne do tego, aby wypełniać zobowiązania wynikające z tych traktatów.

Republika Czeska jest zatem przeciwna temu zastrzeżeniu Islamskiej Republiki Iranu i uznaje je za nieważne. Nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Republiką Czeską a Islamską Republiką Iranu, przy czym Islamska Republika Iranu nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie."

Francja

30 marca 2010 r.

W związku z deklaracją złożoną przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia

Rząd Republiki Francuskiej przeanalizował deklarację złożoną przez Rząd Islamskiej Republiki Iranu w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, z 13 grudnia 2006 r. Rząd Republiki Francuskiej uważa że, mając na celu wyłączenie stosowania postanowień konwencji uważanych za niezgodne z prawem irańskim, Islamska Republika Iranu poczyniła zastrzeżenie o ogólnym i nieokreślonym zakresie. Zastrzeżenie to jest niejasne, nie są w nim wymienione odpowiednie postanowienia konwencji lub prawa krajowego, którym Rząd Islamskiej Republiki Iranu pragnie przyznać pierwszeństwo. W konsekwencji, inne Państwa Strony nie mogą poznać zakresu zobowiązania Islamskiej Republiki Iranu, co może uczynić konwencję nieskuteczną. Rząd Republiki Francuskiej uważa, że zastrzeżenie narusza przedmiot i cel konwencji i składa sprzeciw wobec niemu. Nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Islamską Republiką Iranu a Francją.

Niemcy

1 listopada 2010 r.

W związku z deklaracją złożoną przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia

„Republika Federalna Niemiec poddała dokładnej analizie deklarację złożoną przez Rząd Islamskiej Republiki Iranu w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, z 13 grudnia 2006 r.

Według Republiki Federalnej Niemiec wykluczając stosowanie tych postanowień konwencji, które mogą być niezgodne z prawem krajowym, Islamska Republika Iranu złożyła w rzeczywistości zastrzeżenie, które czyni niejasnym, w jakim zakresie Islamska Republika Iranu przyjmuje zobowiązania wynikające z konwencji.

Republika Federalna Niemiec wyraża sprzeciw wobec tego zastrzeżenia ze względu na jego niezgodność z przedmiotem i celem konwencji, niedopuszczalnego w świetle artykułu 46 ustęp 1 konwencji.

Sprzeciw ten nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Republiką Federalną Niemiec a Islamską Republiką Iranu."

3 sierpnia 2011 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Malezję w chwili ratyfikacji

„Rząd Republiki Federalnej Niemiec poddał dokładnej analizie zastrzeżenie złożone przez Rząd Malezji w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, z 13 grudnia 2006 r.

Rząd Republiki Federalnej Niemiec uważa, że postanowienia artykułów 15 i 18 są zasadniczymi postanowieniami konwencji i że wykluczenie ich stosowania jest niezgodne z celem i przedmiotem konwencji.

Rząd Republiki Federalnej Niemiec wyraża sprzeciw wobec tego zastrzeżenia jako niedopuszczalnego w świetle artykułu 46 ustęp 1 konwencji.
Sprzeciw ten nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Republiką Federalną Niemiec a Malesją.”

Węgry

1 sierpnia 2011

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Malesję w chwili ratyfikacji

„Rząd Republiki Węgierskiej przeanalizował zastrzeżenia w odniesieniu do artykułów 15 i 18 konwencji, złożone przez Malesję 17 lipca 2010 r. w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, z 13 grudnia 2006 r.

Rząd Republiki Węgierskiej uważa, że artykuły 15 i 18 konwencji dotyczą zasadniczych praw człowieka, odzwierciedlonych nie tylko w wielu wielostronnych traktatach, takich jak Konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, ale też stanowiących część międzynarodowego prawa zwyczajowego.

W konsekwencji, zgodnie z artykułem 19 (c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, która zawiera normy traktatowe i zwyczajowe, zastrzeżenia te są niedopuszczalne ponieważ są niezgodne z przedmiotem i celem konwencji.

Rząd Republiki Węgierskiej sprzeciwia się zatem zastrzeżeniom w odniesieniu do artykułów 15 i 18 złożonym przez Malesję do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 13 grudnia 2006 r.

Sprzeciw ten nie wyklucza to wejścia w życie konwencji między Republiką Węgierską a Malesją.”

Łotwa

22 października 2010 r.

W związku z deklaracją złożoną przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia

„Rząd Republiki Łotewskiej poddał dokładnej analizie deklarację do konwencji złożoną przez islamską Republikę Iranu.

Rząd Republiki Łotewskiej uważa, że deklaracja zawiera ogólne odwołanie do ustawodawstwa krajowego, przez co stosowanie każdego zapisu konwencji uzależnia od ustawodawstwa krajowego Islamskiej Republiki Iranu.

Co więcej, Rząd Republiki Łotewskiej uważa, że deklaracja jest w istocie jednostronnym aktem zmierzającym do ograniczenia zakresu stosowania konwencji i, wobec tego, powinna być uważana za zastrzeżenie.

Ponadto, Rząd Republiki Łotewskiej uważa, że zastrzeżenie, nazwane deklaracją, czyni niejasnym, w jakim zakresie Islamska Republika Iranu uważa się za związaną postanowieniami konwencji i czy sposób wykonywania praw ustanowionych w konwencji jest zgodny z przedmiotem i celem konwencji. Dlatego Rząd Republiki Łotewskiej odwołuje się do artykułu 46 konwencji, zgodnie z którym nie dopuszcza się zastrzeżeń niezgodnych z przedmiotem i celem konwencji.

Rząd Republiki Łotewskiej sprzeciwia się zatem zastrzeżeniom poczynionym przez Islamską Republikę Iranu w odniesieniu do konwencji.

Nie wyklucza to jednak wejścia w życie konwencji między Republiką Łotewską a Islamską Republiką Iranu. W związku z tym międzynarodowy pakt wejdzie w życie, przy czym Islamska Republika Iranu nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

Meksyk

22 października 2010 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia

Po przeanalizowaniu deklaracji Islamskiej Republiki Iranu dotyczącej konwencji, Meksykańskie Stany Zjednoczone stwierdziły, że deklaracja stanowi, faktycznie,

zastrzeżenie. Zastrzeżenie to, mające na celu wyłączenie skutków prawnych niektórych postanowień konwencji, jest niezgodne z przedmiotem i celem tego instrumentu. Deklaracja sformułowana jest w taki sposób, że mogłaby stać na przeszkodzie realizacji postanowień normatywnych konwencji, w tym zawartych w artykule 4 i 1: tym samym narusza postanowienia artykułu 46 Konwencji i artykułu 19 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów. Należy zwrócić uwagę, że artykuł 27 Konwencji wiedeńskiej kodyfikuje zasadę prawa międzynarodowego, zgodnie z którą strona nie może powoływać się na prawo krajowe celem uzasadnienia niewypełniania zobowiązań wynikających z traktatu. Zatem nie jest do przyjęcia stwierdzenie, że prawo krajowe jest nadrzędne wobec postanowień traktatów obowiązujących Strony.

Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Islamską Republiką Iranu a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi.

Holandia

22 stycznia 2009 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Republikę Salwadoru w chwili podpisania konwencji i potwierdzonym przy jej ratyfikacji:

„Rząd Królestwa Niderlandów starannie przeanalizował zastrzeżenie złożone przez rząd Republiki Salwadoru w chwili podpisania i potwierdzone w dniu ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. Rząd Królestwa Niderlandów uważa, że zastrzeżenie takie powoduje, iż stosowanie konwencji zależy od przepisów konstytucyjnym obowiązujących w Republice Salwadoru. Nie jest zatem jasne, w jakim zakresie Republika Salwadoru uznaje się za związaną zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji.

Rząd Królestwa Niderlandów uważa, że takie zastrzeżenie należy uznać za niezgodne z przedmiotem i celem tego instrumentu i pragnie przypomnieć że, zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji, zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem konwencji jest niedopuszczalne.

Rząd Królestwa Niderlandów sprzeciwia się zatem zastrzeżeniu do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych złożonemu przez Republikę Salwadoru.

Rząd Królestwa Niderlandów rozumie, że zastrzeżenie Rządu Republiki Salwadoru nie znosi ani nie zmienia skutków prawnych postanowień konwencji w stosunku do Republiki Salwadoru.

Sprzeciw ten nie stoi na przeszkodzie wejściu w życie konwencji między Królestwem Niderlandów a Republiką Salwadoru.”

Portugalia

23 września 2009 r.

W związku z deklaracją złożoną przez Tajlandię w chwili ratyfikacji konwencji

„Rząd Republiki Portugalskiej przeanalizował deklarację interpretacyjną dotyczącą artykułu 18 złożoną przez Królestwo Tajlandii w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku 13 grudnia 2006 r.

Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że deklaracja interpretacyjna stanowi zastrzeżenie, zgodnie z którym stosowanie artykułu 18 Konwencji uzależnione jest od jego zgodności z krajowymi ustawami, przepisami wykonawczymi i praktyką. Królestwo Tajlandii sformułowało zastrzeżenie, które powoduje, że nie jest jasne, w jakim zakresie państwo to uznaje zobowiązania wynikające z artykułu 18 konwencji za wiążące je, co z kolei poddaje w wątpliwość zobowiązanie Królestwa Tajlandii do realizacji przedmiotu i celu konwencji jeżeli chodzi o prawa związane ze swobodą przemieszczania się i obywatelstwem. Rząd Republiki Portugalskiej przypomina, że zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodnych z przedmiotem i celem konwencji. Zatem, Rząd Republiki Portugalskiej sprzeciwia się deklaracji interpretacyjnej Królestwa Tajlandii dotyczącej

artykułu 18 konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Republiką Portugalską a Królestwem Tajlandii.”

W związku z deklaracją złożoną przez Republikę Salwadoru w chwili ratyfikacji konwencji
„Rząd Republiki Portugalskiej starannie przeanalizował zastrzeżenie złożone przez rząd Republiki Salwadoru w chwili podpisania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku 13 grudnia 2006 r. i potwierdzone w chwili jej ratyfikacji. Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że zastrzeżenie to powoduje, że stosowanie konwencji jest uzależnione od przepisów konstytucyjnych obowiązujących w Republice Salwadoru. Nie jest jasne, w jakim zakresie Republika Salwadoru uznaje się za związaną zobowiązaniami wynikającymi z konwencji.

Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że takie zastrzeżenie należy uznać za niezgodne z przedmiotem i celem instrumentu i pragnie przypomnieć, że zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem konwencji.

Rząd Republiki Portugalskiej wyraża zatem sprzeciw wobec zastrzeżenia dotyczącego Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych złożonego przez Republikę Salwadoru. Sprzeciw ten nie stoi na przeszkodzie wejściu w życie konwencji między Republiką Portugalską a Republiką Salwadoru.”

2 listopada 2010 r.

W związku z deklaracją przedstawioną przez Islamską Republikę Iranu w chwili przystąpienia
„Rząd Republiki Portugalskiej przeanalizował zastrzeżenie złożone przez Islamską Republikę Iranu 23 października 2009 r., to jest w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych.

Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że zastrzeżenie uzależnia stosowanie postanowień konwencji od prawa krajowego, co jest niezgodne z przedmiotem i celem konwencji, gdyż oznacza pomijanie podstawowych zasad prawa międzynarodowego i zasad, które leżą u podstaw konwencji.

Zgodnie z prawem międzynarodowym, nie dopuszcza się zastrzeżeń niezgodnych z przedmiotem i celem traktatu.

Rząd Republiki Portugalskiej sprzeciwia się zatem zastrzeżeniu złożonemu przez Islamską Republikę Iranu dnia 23 października 2009 r. w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych między Republiką Portugalską a Islamską Republiką Iranu.”

26 lipca 2011 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Malezję w chwili ratyfikacji
„Rząd Republiki Portugalskiej przeanalizował zastrzeżenie złożone przez Malezję w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku 13 grudnia 2006 roku.

Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że zastrzeżenie złożone przez Malezję do artykułów 15 i 18 zmierza do wyłączenia stosowania dwóch postanowień, które dotyczą podstawowych zasad konwencji i, w konsekwencji, do ograniczenia zakresu stosowania konwencji na jednostronnej podstawie oraz do podważenia zasad prawa międzynarodowego.

Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że niniejsze zastrzeżenie jest sprzeczne z przedmiotem i celem konwencji, która zmierza do popierania, ochrony i zagwarantowania pełnego i równego korzystania ze wszystkich praw człowieka i wolności podstawowych przez wszystkie osoby niepełnosprawne oraz do popierania przestrzegania ich wrodzonej godności.

Rząd Republiki Portugalskiej przypomina, że zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym, skodyfikowanym w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów oraz zgodnie z artykułem 46 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem konwencji jest niedozwolone.

Rząd Republiki Portugalskiej sprzeciwia się zatem zastrzeżeniu złożonemu przez Rząd Malezji do artykułów 15 i 18 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. sporządzonej w Nowym Jorku 13 grudnia 2006 roku.

Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Republiką Portugalską a Malezją.”

Słowacja

28 września 2010 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Republikę Salwadoru przy podpisywaniu konwencji i potwierdzonego przy jej ratyfikacji

„Rząd Republiki Słowackiej przeanalizował zastrzeżenie przedstawione przez Republikę Salwadoru w chwili podpisania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i potwierdzone przy jej ratyfikacji, zgodnie z którym: „Rząd Republiki Salwadoru podpisuje niniejszą Konwencję o prawach osób niepełnosprawnych i Protokół fakultatywny do niej, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 13 grudnia 2006 r., w zakresie, w jakim ich postanowienia nie są sprzeczne lub nie naruszają reguł, zasad i norm ujętych w Konstytucji Republiki Salwadoru, w szczególności w wyliczeniu jej zasad.”

Republika Słowacka zauważa, że zastrzeżenie to powoduje, iż nie jest jasne, w jakim zakresie Republika Salwadoru uznaje się za związaną zobowiązaniami wynikającymi z konwencji, gdyż odpowiednio do tego zastrzeżenia Republika Salwadoru uznaje nadrzędność „reguł, zasad i norm ujętych w Konstytucji Republiki Salwadoru”.

Republika Słowacka uważa, że zastrzeżenie to jest niezgodne z przedmiotem i celem konwencji i, zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji oraz zwyczajowym prawem międzynarodowym, tak jak je skodyfikowała Konwencja wiedeńska o prawie traktatów, takie zastrzeżenie nie jest dopuszczalne.

Republika Słowacka sprzeciwia się zatem temu zastrzeżeniu Republiki Salwadoru do konwencji. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Republiką Słowacką a Republiką Salwadoru, przy czym Republika Salwadoru nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

18 lipca 2011 r.

„Republika Słowacka przeanalizowała zastrzeżenie złożone przez Malezję w związku z ratyfikacją przez nią Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych z 13 grudnia 2006 r.,, zgodnie z którą:

„Rząd Malezji ratyfikuje niniejszą konwencję z zastrzeżeniem, że nie uznaje się za związany artykułami 15 i 18 niniejszej konwencji.”

Republika Słowacka uważa zastrzeżenie do artykułów 15 i 18 konwencji za niezgodne z przedmiotem i celem konwencji.

We wspólnym interesie państw leży, by wszystkie strony przestrzegały traktatów, których stronami zdecydowały się zostać, w odniesieniu do ich przedmiotu i celu, oraz by państwa były gotowe przeprowadzić wszelkie zmiany prawa niezbędne by zapewnić wykonywanie zobowiązań wynikających dla nich z traktatów.

Republika Słowacka zauważa, że podważa to zobowiązanie Malezji co do przedmiotu i celu konwencji jeżeli chodzi o zakaz tortur oraz prawa związane ze swobodą przemieszczania się i obywatelstwem.

Zgodnie z artykułem 46, ustęp 1 konwencji oraz zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym skodyfikowanym w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, w szczególności w jej artykule 19(c), zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem traktatu jest niedopuszczalne.

Republika Słowacka wyraża zatem sprzeciw wobec zastrzeżenia złożonego przez Malezję do artykułów 15 i 18 konwencji. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie konwencji między

Republiką Słowacką a Malezją, przy czym Malezja nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

Hiszpania

27 lipca 2009 r.

W związku z deklaracją interpretacyjną złożoną przez Tajlandię w chwili ratyfikacji

„Rząd Królestwa Hiszpanii przeanalizował deklarację interpretacyjną Tajlandii złożoną w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, dotyczącą artykułu 18 tego międzynarodowego instrumentu.

Rząd Królestwa Hiszpanii uważa, że deklaracja interpretacyjna stanowi zastrzeżenie, zgodnie z którym stosowanie artykułu 18 konwencji uzależnione jest od jego zgodności z krajowymi ustawami, przepisami wykonawczymi i praktyką. Tajlandia sformułowała zastrzeżenie, które powoduje, że nie jest jasne, w jakim zakresie państwo to uznaje się za związane zobowiązaniami wynikającymi z artykułu 18 konwencji, co z kolei poddaje w wątpliwość zobowiązanie Królestwa Tajlandii do realizacji przedmiotu i celu konwencji jeżeli chodzi o prawa związane ze swobodą przemieszczania się i obywatelstwem.

Rząd Królestwa Hiszpanii przypomina, że zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem konwencji. Zatem Rząd Królestwa Hiszpanii wyraża sprzeciw wobec deklaracji interpretacyjnej Tajlandii dotyczącej artykułu 18 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych.

Zastrzeżenie to nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Hiszpanią a Tajlandią, 3 grudnia 2009 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Republikę Korei w chwili ratyfikacji konwencji

Rząd Królestwa Hiszpanii przeanalizował zastrzeżenie złożone przez Republikę Korei w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, w odniesieniu do artykułu 25 lit. e) tego traktatu międzynarodowego.

Rząd Królestwa Hiszpanii uważa, że Republika Korei sformułowała zastrzeżenie, które nie pozwala w jasny sposób ustalić, w jakim zakresie Republika Korei akceptuje zobowiązania wynikające z artykułu 25 lit. e) konwencji, co z kolei poddaje w wątpliwość zobowiązanie Republiki Korei do realizacji przedmiotu i celu konwencji jeżeli chodzi o zakaz dyskryminacji przy obejmowaniu ubezpieczeniem na życie oraz obejmowanie nim w sposób sprawiedliwy i racjonalny. Rząd Królestwa Hiszpanii pragnie przypomnieć, że zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem konwencji. Zatem Hiszpania wyraża sprzeciw wobec zastrzeżenia złożonego sformułowanego przez Republikę Korei w odniesieniu do artykułu 25 lit. e) Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Królestwem Hiszpanii a Republiką Korei.

Szwecja

23 stycznia 2009 r.

W związku z zastrzeżeniem złożonym przez Republikę Salwadoru przy podpisywaniu i potwierdzonej przy ratyfikacji

„Rząd Szwecji przeanalizował zastrzeżenie złożone przez Republikę Salwadoru w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych.

Zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym, tak jak zostało ono skodyfikowane przez Konwencję wiedeńską o prawie traktatów, nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem traktatu. We wspólnym interesie Państw leży, by traktaty, których stroną zdecydowały się one stać, były przestrzegane w odniesieniu do ich przedmiotu i celu przez wszystkie strony oraz, by Państwa były gotowe wprowadzać wszelkie zmiany prawa niezbędne do tego, aby wypełniać zobowiązania wynikające z tych traktatów. Rząd Szwecji zauważa, że Republika Salwadoru w zastrzeżeniu nadaje Konstytucji nadrzędność nad konwencją. Rząd Szwecji jest zdania, że zastrzeżenie nie określa w sposób

jasny zakresu derogacji, co z kolei poddaje w wątpliwość zobowiązanie Republiki Salwadoru do realizacji przedmiotu i celu konwencji.

Rząd Szwecji wyraża zatem sprzeciw do tego zastrzeżenia Rządu Republiki Salwadoru dotyczącego Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i uznaje je za nieważne. Sprzeciw nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Republiką Salwadoru a Szwecją. Konwencja wchodzi w życie między Republiką Salwadoru a Szwecją w całości, przy czym Republika Salwadoru nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

28 lipiec 2009 r.

W związku z deklaracją interpretacyjną Tajlandii złożoną w chwili ratyfikacji konwencji

Rząd Szwecji przeanalizował deklarację interpretacyjną do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych Rządu Królestwa Tajlandii z dnia 29 lipca 2008 r.

Rząd Szwecji przypomina, że określenie nadane oświadczeniu, w sytuacji gdy skutek prawny niektórych postanowień traktatu jest wyłączony lub zmieniony, nie wpływa na jego status jako zastrzeżenia do traktatu. Rząd Szwecji uważa, że deklaracja interpretacyjna złożona przez Rząd Tajlandii z merytorycznego punktu widzenia stanowi zastrzeżenie. Zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym, tak jak zostało ono skodyfikowane przez Konwencję wiedeńską o prawie traktatów, nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem traktatu. We wspólnym interesie Państw leży, by traktaty, których stroną zdecydowały się one stać, były przestrzegane w odniesieniu do ich przedmiotu i celu przez wszystkie strony oraz, by Państwa były gotowe wprowadzać wszelkie zmiany prawa niezbędne do tego, aby wypełniać zobowiązania wynikające z tych traktatów. Rząd Szwecji zauważa, że Tajlandia daje pierwszeństwo stosowaniu krajowych ustaw, przepisów wykonawczych i praktyki w stosunku do artykułu 18 konwencji. Rząd Szwecji jest zdania, że zastrzeżenie nie określa w sposób jasny zakresu derogacji, co z kolei poddaje w wątpliwość zobowiązanie do realizacji przedmiotu i celu konwencji.

Rząd Szwecji wyraża zatem sprzeciw wobec zastrzeżenia Rządu Królestwa Tajlandii do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i uznaje je za nieważne. Sprzeciw nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Tajlandią a Szwecją. Konwencja wchodzi w życie między Tajlandią a Szwecją w całości, przy czym Tajlandia nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie.”

6 lipca 2011 r.

„Rząd Szwecji przeanalizował oświadczenie interpretacyjne i zastrzeżenia złożone przez Malesję w chwili ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych.

Rząd Szwecji przypomina, że nazwa przypisana oświadczeniu, w którym prawne skutki pewnych postanowień traktatu są wyłączane lub zmieniane nie przesądza o jego statusie jako zastrzeżenia do traktatu. Rząd Szwecji uważa, że oświadczenie interpretacyjne złożone przez Rząd Malesji w istocie stanowi zastrzeżenie, które budzi poważne wątpliwości co do zobowiązania odnośnie do przedmiotu i celu konwencji.

Rząd Szwecji uważa ponadto, że zastrzeżenia do artykułów 15 i 18 budzi poważne wątpliwości co do zobowiązania odnośnie do przedmiotu i celu konwencji.

Zgodnie z międzynarodowym prawem zwyczajowym, skodyfikowanym w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem traktatu są niedozwolone. We wspólnym interesie wszystkich państw leży, by traktaty, których stronami zdecydowały się zostać, były przestrzegane w odniesieniu do ich przedmiotu i celu, oraz by państwa były gotowe przeprowadzić wszelkie zmiany prawa niezbędne by zapewnić wykonywanie zobowiązań wynikających dla nich z traktatów.

Rząd Szwecji sprzeciwia się zatem niniejszym zastrzeżeniom złożonym przez Malesję do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i uważa za zastrzeżenia za nieważne i niebyłe.

Sprzeciw nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Malesją a Szwecją. Konwencja wchodzi w życie między Malesją a Szwecją w całości, przy czym Malesja nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie."

Nota

1. 28 stycznia 2010 r. Sekretarz Generalny otrzymał od Rządu Niemiec następujące oświadczenie dotyczące oświadczenia Republiki Salwadoru złożonego w chwili podpisania i potwierdzonego w chwili ratyfikacji konwencji:

„Republika Federalna Niemiec starannie przeanalizowała wymienione zastrzeżenie. Republika Federalna Niemiec jest zdania, że zastrzeżenia polegające na ogólnym odwoływaniu się do systemu norm (takiego jak konstytucja lub porządek prawny obowiązujący w państwie zgłaszającym zastrzeżenie), bez powoływania się na konkretne zapisy, powoduje, że nie ma pewności co do tego, w jakim zakresie państwo to podejmuje zobowiązania wynikające z traktatu. Ponadto normy te mogą ulegać zmianie. Zastrzeżenie Republiki Salwadoru nie jest zatem wystarczająco precyzyjnie, by można było określić, jakie ograniczenia zostają wprowadzone do umowy.

Republika Federalna Niemiec jest zatem zdania, że zastrzeżenie to jest niezgodne z przedmiotem i celem konwencji oraz z Protokołem, i pragnie przyponnieć, że zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji oraz artykułem 14 ustęp 1 protokołu, nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem konwencji.

Republika Federalna Niemiec wyraża zatem sprzeciw wobec tego zastrzeżenia. Sprzeciw nie wyklucza wejścia w życie konwencji i protokołu między Republiką Federalną Niemiec a Republiką Salwadoru."

2. 4 listopada 2010 r. Sekretarz Generalny otrzymał od Rządu Słowacji następujące oświadczenie dotyczące oświadczenia Islamskiej Republiki Iranu przedstawionego w chwili przystąpienia: „Republika Słowacka przeanalizowała deklarację interpretacyjną Islamskiej Republiki Iranu złożoną w chwili przystąpienia do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych w dniu 23 października 2009 r., zgodnie z którą:

„w odniesieniu do artykułu 46, Islamska Republika Iranu oświadcza, że nie uznaje się za związaną jakimikolwiek postanowieniami konwencji, które mogą pozostawać w sprzeczności z odpowiednimi przepisami krajowymi."

Republika Słowacka uważa, że deklaracja złożona przez Islamską Republikę Iranu faktycznie stanowi zastrzeżenie do konwencji.

Republika Słowacka pragnie zauważyć, że zastrzeżenie to czyni niejasnym, w jakim zakresie Islamska Republika Iranu zamierza wykonywać zobowiązania wynikające z konwencji, gdyż „nie uznaje się za związaną jakimikolwiek postanowieniami konwencji, które mogą pozostawać w sprzeczności z odpowiednimi przepisami krajowymi."

Zgodnie z artykułem 46 ustęp 1 konwencji i zwyczajowym prawem międzynarodowym, tak jak je skodyfikowała Konwencja wiedeńska o prawie traktatów, nie są dopuszczalne zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem traktatu.

Republika Słowacka wyraża zatem sprzeciw wobec zastrzeżenia złożonego przez Islamską Republikę Iranu. Sprzeciw nie wyklucza wejścia w życie konwencji między Republiką Słowacką a Islamską Republiką Iranu, przy czym Islamska Republika Iranu nie może powoływać się na swoje zastrzeżenie."

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem